

MILNÍKY DOBY KONCE

**- Biblické úkoly 1996
3. čtvrtletí**

Biblické úkoly - 3. čtvrtletí 1996

Překlad: Luboš Miškovský

Sazba: Solidea - DTP Partner

Vydal: Advent-Orion s. r. o.

pro oddělení sobotní školy Česko-Slovenské unie

Církve adventistů sedmého dne, Zálesí 50, 142 00 Praha 4-Lhotka

ISSN 0409-3208

Úvod

Toto čtvrtletí budeme studovat zvlášť důležité body naší víry. „Významnými body“ myslíme zvláště ty důrazy biblického učení, které mají přímou souvislost s naším spasením a jež nám umožňují odhalit a odmítnout omyly a falešná učení.

V roce 1889 Elen Whiteová potvrdila učení o ospravedlnění z víry, o němž se hovořilo rok předtím na zasedání Generální konference v Minneapolis. Stručně nastínila „staré pravdy“, které adventisté přijali:

„Od roku 1844 se událo mnoho velkých věcí, které ukázaly našim užaslým očím očištění nebeské svatyně, poselství prvního i druhého anděla a také třetího, jenž nese nápis, na němž stálo: ‚Příkázání Boží a víra Ježíšova‘. Jedním z významných bodů tohoto poselství je Boží chrám, jenž mohou vidět ti, kdo si zamilovali pravdu, a také truhla obsahující Boží zákon. Světlo soboty ze čtvrtého přikázání vrhá své paprsky na cestu přestupníků Božího zákona.“ (CWE 30.31)

Podle tohoto úryvku existuje pět „starých pravd“:

- 1) předadventní soud;
- 2) trojandělské poselství;
- 3) zákon;
- 4) sobota;
- 5) smrtelnost duše.

Cílem poselství kázaného v roce 1888 bylo umístit každou z těchto „starých pravd“ do souvislosti s ospravedlněním z víry v Ježíši Kristu. Kristus a jeho zachraňující milost jsou ústředním tématem biblického poselství. Ostatní body učení mohou mít vliv na život člověka pouze tehdy, je-li přítomen Kristus.

V tomto čtvrtletí budeme studovat poselství druhého a třetího anděla ze Zj 14 v souvislosti s událostmi doby konce a zvláštními radami a pokyny, které jsou pro tuto dobu určeny.

Kristus — ústřední postava Písma

Základní text

„Potom začal od Mojžíše a všech proroků a vykládal jim to, co se na něho vztahovalo ve všech částech Písma.“ (Luk 24,27)

Základní myšlenka

Celé Písmo se soustřeďuje na Krista. Biblickému učení můžeme nejlépe porozumět ve světle kříže.

Kristus ukázal, že Písmo hovoří o něm. Jeho ukřížování však rozmetalo veškeré naděje učedníků. Odpoledne — v den, kdy byl vzkříšen — dva z jeho učedníků šli do vesnice Emaus vzdálené asi 11 km od Jeruzaléma (Luk 24,13). Byli hluboce zklamáni. Ježíš se k nim připojil, aniž ho poznali. Během cesty jim Ježíš vyprávěl o Písmu a proroctvích. Ukázal, že poselství o jeho službě, smrti a vzkříšení je ústředním tématem Starého zákona (Luk 24,27).

Později večer se Ježíš zjevil jedenácti apoštolům (Luk 24,36). Znovu vysvětloval, že Písmo hovoří o jeho životě a službě. Kristus v Písmu — to je téma našeho studia v tomto týdnu.

Kristus v Mojžíšových knihách

1. Ježíš, když hovořil s učedníky na cestě do Emaus, se pravděpodobně odvolával na následující oddíly z Mojžíšových spisů. Co vypovídají o Ježíšově životě a službě?

1 Moj 3,15.21

2 Moj 12,1-14

4 Moj 21,4-9

4 Moj 24,17

5 Moj 18,15

1 Moj 3,15 je prvním textem, který hovoří o příchodu Vykupitele, i když se zároveň týká jeho smrti. Kristus je pravé „símě ženy“ (Gal 3,16.17). Jeho smrt byla vítězstvím nad zlem a stala se ortelem smrti pro satana (Jan 12,31).

„Když se objevil hřích, byl zde i Spasitel. Kristus věděl, že bude muset trpět, přece se však stal zástupcem člověka.“ (EGW, 1BC 1084)

Dříve než Izrael opustil Egypt, ustanovil Bůh svátek vysvobození. Veřeje dveří byly potřeny krví beránka (2 Moj 12,5-14). Tento čin ukazoval na Krista, který prolíje svou krev na kříži (1 Kor 5,7).

Bronzový had (4 Moj 21,4-9) byl symbolem Ježíše Krista, který visí na kříži. Pohled na něho přinášel uzdravení. Kristus se postavil na naše místo. Ztotožnil se s hříchem, aby nás zachránil (2 Kor 5,21; 1 Petr 2,24).

Kristus naplnil všechna proctví, která se na něho vztahovala. Bible však hovoří také o tom, že někteří mužové se stali předobrazem Krista, a tak jejich životní příběh ukazoval na Kristovu službu.

2. Jak zapůsobila na učedníky, kteří šli do Emaus, Ježíšova slova, jež odhalovala mesiášská proctví v Mojžíšových knihách?

Luk 24,32

3. Jak na tebe působí novozákonní naplnění Mojžíšových předpovědí?

Kristus ve spisech starozákonních proroků

1. Co patrně Ježíš zdůraznil v prorockých textech, které mohl citovat učedníkům na cestě do Emaus?

Iz 7,14

Iz 9,5.6 /kral.:9,6.7/

Iz 42,1-7

Iz 52,13; 53,12

Mich 5,1 /kral.:5,2/

Někdy bývá Izajáš nazýván „prorokem evangelia“, neboť na mnoha místech předpovídá příchod Mesiáše, jeho službu a zástupnou smrt. Izajáš předpovídá zázračné narození „Immanuele“ (srovnej Iz 7,14 s Mat 1,22.23). Izajáš také hovoří o tom, že Mesiáš bude mít Boží povahu (Iz 9,5 — Jan 14,8-11) a usedne na Davidův trůn (Iz 9,6 — Luk 1,32.33). V moci Ducha bude Mesiáš konat službu lásky, odpouštět hříchy a rozvazovat satanovy vazby (Iz 42,1-7 — Mat 12,18-21).

2. Prostuduj si následující texty, které hovoří o Mesiášově službě a smrti. Pokus se najít naplnění těchto proroctví v Novém zákoně:

Jer 23,5.6

Zach 9,9

Zach 13,7

Iz 50,4-11

Mal 3,1

Během své služby se Ježíš odvolával na Starý zákon a ukazoval, že hovoří o něm. Řekl: „Písma svědčí o mně.“ (Jan 5,39)

Kristus v Knize žalmů

Třetí částí hebrejské Bible (tedy Starého zákona), na niž se Ježíš odvolával, jsou Spisy (ketubím). Ačkoli Kniha žalmů byla první knihou Spisů, byl často celý soubor nazýván Žalmy. Také kniha Daniel byla začleněna do této části hebrejské Bible.

1. Které citáty z Knihy žalmů mohl Ježíš použít na cestě do Emaus? Srovnej s novozákonními texty:

žalm 2,1-12; srovnej se Skut 13,33; Žid 1,5

žalm 16,8-11; srovnej se Skut 2,25-28

žalm 22,2.9.17.19; srovnej s Mat 27,35.43.46

Biblická studie, kterou Ježíš přednesl na cestě do Emaus, musela být velmi podrobná. „Vykládal jim to, co se na něho vztahovalo ve všech částech Písma.“ (Luk 24,27) Učedníci potom vydali svědectví: „Což nám srdce nehořelo, když s námi na cestě mluvil a otevíral nám Písma?“ (32)

Pro Ježíše bylo snadné vysvětlovat souvislosti mezi jednotlivými texty. Byl to on, kdo inspiroval starozákonní proroky a jejich poselství. Byl to on, kdo po staletí vedl vyvolený lid. „Veškeré spojení mezi nebem a padlým lidstvem je jen skrze Krista. Byl to Syn Boží, který dal našim prarodičům slib vykoupení. Byl to on, jenž se zjevoval patriarchům. Adam, Noe, Abraham, Izák, Jákob a Mojžíš pochopili evangelium a věřili v záchranu. Tito zbožní mužové prožívali společenství se Spasitelem, který přijde na svět v lidské podobě; a někteří z nich mluvili s Kristem i s nebeskými anděly tváří v tvář.“ (PP 268.269)

Jakou přednost máme, když si můžeme přečíst novozákonní naplnění předpovědi Starého zákona. Duch svatý zjevil novozákonním prorokům význam Starého zákona, jehož ústředním tématem je Kristus.

2. Hledáš Krista ve Starém zákoně stejně jako v zákoně Novém? Jak toto poznání obohacuje tvůj život?

Kristus — ústřední postava Nového zákona

1. V čem srovnává Písmo Krista s proroky? Žid 1,1.2

„V tomto posledním čase (tedy v evangelijní době) k nám promluvil ve svém Synu.“ (Žid 1,2) Učení o Kristu bylo předáváno ústně několik let po jeho vzkříšení. Poté vznikají záznamy novozákonních pisatelů.

Evangelia zaznamenávají život a učení Ježíše Krista. Pastýřské listy opakují Ježíšovo učení a odkazují na starozákonní proroctví o Ježíši Kristu.

„Jeho slova byla pro učedníky novým zjevením... Odkazoval na spisy Starého zákona a kladl do pravého světla pravdy pokřivené tradicí a mylným výkladem.“ (ST 29. 2. 1892, str. 3)

2. Jak je Kristus představen v knize Zjevení?

Zj 1,1

Zj 1,12-18

Zj 5,6-10

Zj 6,15.16

Zj 19,11-16

Celá kniha Zjevení je svědectvím o Kristu. On je nebeským veleknězem, který zvítězil nad hříchem a smrtí. Jedině on je schopen dát skutečné světlo, sílu a vysvobození svému zápasícímu lidu. On je vítězným Beránkem, jenž stojí před trůnem, zástupcem lidí a Spasitelem světa. On je také Bohem, který odhaluje budoucnost. Je přicházejícím Králem, jenž přenese své následovníky do svého nebeského království, a zničí ty, kdo zůstali v hříchu.

3. Co sleduješ, když studuješ Nový zákon? Chceš se utvrdit v přesvědčení, že věříš správně, nebo toužit lépe poznat a následovat Krista? Proč je tak důležité vidět poselství Bible v zorném poli Krista jako ústřední postavy?

Golgota — střed Nového zákona

1. Co je nejdůležitější zvěstí Nového zákona? Skut 4,8-12; 5,28-42

Záznamy o Kristově smrti a vzkříšení zaujímají jednu čtvrtinu až jednu třetinu synoptických (suhledných) evangelií (Mat, Mar, Luk) a polovinu Janova evangelia. Tyto události se staly srdcem poselství apoštolů. Kristova smrt a vzkříšení zajistily možnost záchrany pro všechny lidi. Zde je počátek Ježíšovy přímluvné služby v nebeské svatyni i naděje pro všechny věřící.

2. Co je ústředním tématem poselství, které zvěstuje Pavel? 1 Kor 1,23; 2,2; 15,1-5; Gal 3,1; 6,14

Když se mladý farizeus setkal se Spasitelem, pravdy Písma pro něj získaly nový význam. Oběti přinášené ve starozákonní svatyni byly předobrazem zástupné oběti Ježíše Krista. Nyní bylo jasné, že spasení je Boží dar, a ne výsledek lidských zásluh. Pavel rozpoznal, že již nyní můžeme mít jistotu spasení v Kristu — díky jeho milosti. Těšil se také na naplnění naděje všech věrných při Ježíšově druhém příchodu.

„Kristova oběť za hřích je velkou pravdou, kolem níž jsou shromážděny všechny ostatní pravdy. Abychom jim správně porozuměli, je třeba studovat tyto pravdy ve světle, které vychází z golgotského kříže.“ (GW 15)

3. Jak působí Ježíšova oběť? Jak působí oběť na dnešní lidi? Jakou oběť jim zvěstuje? Jan 12,32

Doporučené studium

Přečti si oddíl Jan 19,1-42 a kapitulu „Golgota“ v knize Touha věků.

Zamysli se nad skutečností, že Ježíš zemřel za tebe ne proto, že ty jsi dobrý, ale proto, že On je dobrý. Chrání tě ne tak, jak si zasloužíš, ale jak potřebuješ. Existuje nějaká lepší zpráva? A není proto tato skvělá zpráva hlavní myšlenkou evangelia?

Naším úkolem je vyvýšit ukřižovaného Krista, neboť naším posláním je hlásat světu „věčné evangelium“ (Zj 14,6):

„Kristus ukřižovaný, Kristus, který vstal z mrtvých, Kristus, který vystoupil na nebe, i Kristus, který opět přijde — by měl do té míry obměkčit, potěšit a naplnit mysl každého kazatele, aby tyto pravdy představoval lidem s hlubokou vážností. V popředí pozornosti nebude kazatel, ale Ježíš. Vyvýšte Ježíše, vy, kdo vyučujete lidi, vyvýšte ho v kázání, v písni, v modlitbě. Všechny své síly soustředte na to, abyste zklamaným, zmateným a ztraceným lidem ukazovali na „Božího Beránka“. Vyvýšte vzkříšeného Spasitele a povězte všem, kteří jsou ochotni vás slyšet: Pojdte k tomu, ‚kdo si vás zamiloval a vydal sebe samého za nás‘. Poselství o spasení nechť je středem každého kázání a tématem každé písně. Předkládejte ho v každé své naléhavé prosbě. Do svých kázání nevkládejte nic, co by bylo doplňkem Krista, Boží moudrosti a moci.“ (Ev 185)

Tato výzva je určena každému věřícímu, každému kazateli, prostě každému, kdo slouží Kristu.

Diskusní otázky

1. Každé biblické učení má být kristocentrické. Jak bys vysvětlil význam slova „kristocentrické“?
2. Jak ovlivňuje kříž a služba Ježíše Krista tvůj každodenní zápas s problémy?

Shrnutí

Kristus je ústřední postavou celé Bible od 1. knihy Mojžíšovy až po Zjevení. Biblické pravdy nacházejí svůj význam a smysl právě v Kristu. Každá z nich nám odhaluje část Kristova charakteru. Přestože nejsme schopni plně pochopit, co pro nás Ježíš vykonal, pohled na kříž nám připomíná, že smysl a cíl našeho života není na tomto světě.

Západ slunce: 21.15

Kristus — naše spravedlnost a spasení

Základní text

„Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“ (Jan 3,16)

Základní myšlenka

Nejdůležitějším bodem biblického poselství je pravda o ospravedlnění a spasení skrze víru v Ježíše Krista.

Poselství o spasení z víry prostupuje celé Písmo. První evangelijní zaslíbení (1 Moj 3,15) oznamuje, že bude-li „símě“ ženy přijato vírou, přijde záchrana. Abraham byl spasen skrze víru. Jeho víra mu „byla připočtena jako spravedlnost“; stal se otcem věrných a příkladem víry pro všechny budoucí generace.

Izrael byl opakovaně vyzýván skrze Mojžíše a proroky k životu ve víře v Boha a v příchod Mesiáše. Novozákonní učení o zákonu napsaném v srdci nám připomíná Mojžíšovo poselství, které adresoval svým současníkům (srovnej 5 Moj 30, 11-14 s Řím 10,6-10).

Tento úkol se zabývá dobrou zprávou, kterou oznámil Ježíš Nikodémovi. Zdůraznil pět důležitých aspektů života z víry: 1) kříž; 2) odpuštění; 3) připočtenou spravedlnost; 4) darovanou spravedlnost; 5) skutky.

Kříž

Kříž byl ústředním tématem Ježíšova poselství Nikodémovi (Jan 3,14-16). Ti, kdo přijmou Kristovu oběť za hříchy, získají dar věčného života.

1. Proč nám Bůh může darovat život? Pro naši víru? Iz 53,5.6; 1 Petr 2,24

Na kříži trpěl Ježíš za hříchy lidstva. Trest za lidský hřích se Bůh rozhodl vložit na svého Syna. Proto Ježíš ve chvíli největšího utrpení volal z kříže: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?“ (Mat 27,46)

Nekonečné utrpení Boha na kříži bylo nutné k odčinění všech lidských hříchů. Kříž překlenul propast, kterou vyhloubil hřích mezi Bohem a člověkem. Přijmeme-li Krista jako svého Pána, který nás osvobozuje od vin, získáváme drahocenný dar věčného života.

2. Prostuduj si následující texty a všimni si společné ustřední myšlenky: ¹

1 Kor 2,2

1 Kor 15,1-4

Gal 6,14

1 Petr 1,18-21

1 Jan 1,7; 2,2; 4,10

Lidské filozofie jsou založeny na lidském uvažování, a proto jsou omezeny možnostmi lidského chápání a porozumění. Přes všechnu logiku svých systémů nejsou schopny nabídnout odpověď na nejhlubší potřeby člověka. Evangelium však mluví přímo k nejhlubšímu problému člověka a nabízí odpověď. „V Kristu Bůh usmířil svět se sebou.“ (2 Kor 5,19) Pavel byl inspirován a motivován skutečností, že Kristus „za všechny zemřel proto, aby ti, kteří jsou naživu, nežili už sami sobě, nýbrž tomu, kdo za ně zemřel i vstal.“ (2 Kor 5,15)

3. Je pro tebe příběh o kříži pouze historickou událostí, nebo se dotýká tvého vlastního života?

Odpuštění

1. Jak zdůraznil Ježíš v rozhovoru s Nikodémem mimořádný význam kříže? Jan 3,18

Jelikož Ježíš zemřel za všechny hříchy lidstva, je schopen odpustit těm, kdo přijímají jeho oběť a hledají odpuštění. „Nyní však není žádného odsouzení pro ty, kteří jsou v Kristu Ježiši.“ (Řím 8,1) Pavel dále vysvětluje, co znamená „v Kristu Ježiši“. Znamená to být osvobozen Duchem svatým od „zákona hříchu a smrti“ (verš 2). Jde o to, „aby spravedlnost požadovaná zákonem byla naplněna v nás, kteří se neřídíme svou vůlí, nýbrž vůlí Ducha“ (verš 4). Odpuštění vedoucí ke svobodě zahrnuje mnohem více než vymazání minulých hříchů.

2. Jakou definici odpuštění lze vyvodit z následujících textů: Luk 1,77; 4,18; Efez 1,7; Kol 1,13.14

Řecké slovo „odpuštění“ (afesis), použité ve všech výše uvedených textech, znamená více než prominutí ze strany nebes. Použité řecké slovo znamená „vysvobodit ze zajetí“. Boží odpuštění tedy zahrnuje vysvobození z nadvlády hříchu. V Novém zákoně odpuštění znamená spasení, osvobození, očištění od hříchu.

Boží odpuštění není pouze právní akt prominutí. Boží odpuštění spojené s darem věčného života vyžaduje změnu našeho srdce.

Spasení zahrnuje skutečnost, že Kristus snímá naši vinu, neboť on ji nesl na kříž, a mění naše srdce Duchem svatým. Boží láska není podmíněná. Bůh miluje svatě i hříšníky, on má zájem spasit všechny. O odpuštění však neplatí, že je podmíněné. Odpuštění závisí na našem přijetí Kristovy oběti na kříži a naší prosbě o prominutí našich vin (viz Jan 3,18 a 1 Jan 1,9).

Připočtená spravedlnost

1. Jaký význam má ilustrace, kterou v rozhovoru Ježíš použil? Jan 3,14; 4 Moj 21,4-9

Když Izraelci putovali k zaslíbené zemi, byli napadeni jedovatými hady. Mnozí lidé zemřeli a mnozí stále umírali. Bůh Mojžíšovi přikázal, aby vyrobil bronzového hada a umístil ho na volném prostranství. Kdokoli se podíval na hada, byl uzdraven — ne proto, že by had měl nějakou zvláštní moc, ale proto, že pohled na něho byl projevem víry v Boha a Mesiáše, jenž bude trpět za hříchy lidí. Hada byl symbolem hříchů, které Ježíš nesl na svých bedrech.

Život a uzdravení bylo darováno těm, kdo se podívali na vztyčeného hada. Život a uzdravení přišly od Boha jako odpověď na jejich víru.

„Věříme-li plně v Boha a spoléháme-li na zásluhy Ježíše, našeho Spasitele odpouštějícího hříchy, dostane se nám každé pomoci, po které toužíme. Nikdo si nesmí myslet, že má dostatek síly, aby se sám spasil. A protože k tomu nemáme moci, zemřel za nás Ježíš. V něm je naše naděje, naše ospravedlnění, naše spravedlnost. Uvědomíme-li si naši hříšnost, nesmíme zoufat a strachovat se, že nemáme Spasitele, nebo že se nad námi neslituje. V té chvíli nás právě zve, abychom ve své bezmoci přišli k němu, aby nás spasil.“ (PP 320)

2. Jaký je vztah mezi příběhem o bronzovém hadovi a poselstvím apoštola Pavla ve 4. kapitole listu Římanům?

- 1) Izraelitům, kteří vzhledli na hada, byl dán život. Jestliže věříme, je nám „připočtena“ od Boha spravedlnost (Řím 4,3-8.22-25).
- 2) Lidé, kteří pohlédli na hada, byli uzdraveni fyzicky i duševně. Přijmout „připočtenou“ Kristovu spravedlnost vírou znamená prožít zkušenost skutečné proměny. Tato zkušenost je nazvána odpuštěním, které v sobě zahrnuje i proměnu.

Darovaná spravedlnost

1. Jakými slovy vysvětlil Ježíš proměňující působení Ducha svatého v životě věřícího? Jan 3,3-8

Jako je narození začátkem života, tak je znovuzrození začátkem nového života s Kristem. Ježíš otrásl iluzi farizeů o osobní svatosti. Nikodém potřeboval změnu srdce. Potřeboval od Krista získat nový život.

„Když Duch Boží ovládne srdce, změní i život. Člověk se zbavuje hříšných myšlenek, zřiká se zlých skutků. Místo zloby, závidi a sporů přichází láska, pokora a pokoj. Na místo smutku nastupuje radost a tvář začíná odrážet světlo nebes. Nikdo nevidí ruku, jež ulehčuje břímě, nikdo nevidí světlo, jež sestupuje z nebes. Požehnání přichází, když se duše vírou odevzdává Bohu. Teprve pak moc, kterou lidské oko nemůže spatřit, vytváří novou bytost k Božimu obrazu.“ (TV 112)

2. Jaký zvláštní dar dostává věřící? Řím 3,22-24; 8,9.10; 10,6-10; Gal 3,6.14

Dar „Boží spravedlnosti“ věřícímu (Řím 3,22) je dar „milosti“ (verš 24). Milost je Boží nezasloužená přízeň. Výsledkem přijetí Boží milosti je, že „nejste pozadu v žádném daru milosti“ (verš 7).

3. Jaká je tvá osobní zkušenost s přijetím daru spravedlnosti? Jak na tebe působí Duch svatý v osobním životě?

Skutky víry

Ježíš zakončil svůj rozhovor s Nikodémem srovnáním zlých skutků těch, kdo odmítli jít za Kristem, a dobrých skutků těch, kdo přijímají Krista jako Spasitele a Pána. „Neboť každý, kdo dělá něco špatného, nenávidí světlo a nepřichází ke světlu, aby jeho skutky nevyšly najevo. Kdo však činí pravdu, přichází k světlu, aby se ukázalo, že jeho skutky jsou vykonány v Bohu.“ (Jan 3,20.21) Ti, jejichž hříchy jsou odpuštěny, přijali dar Kristovy spravedlnosti a získali moc Ducha svatého činit skutky, které jsou podle Boží vůle.

1. Povšimni si kontrastu mezi „skutky zákona“ a „skutky víry“ v následujících textech:

Řím 3,20

Jak 1,22-25

Jak 2,14-26

Pavel se nestaví proti poslušnosti Božího zákona a Jakub se nestaví proti pravdě o ospravedlnění z víry. Když Pavel hovoří o „skutcích zákona“ (Řím 3,20), má na mysli skutky, které jsou konány bez Boha a mají za cíl získat jeho přízeň. Jakub však hovoří o skutcích, které vycházejí z víry.

Tak jako Jakub i Pavel vyzdvihuje skutky víry (Řím 2,13; 3,31; 8,4). Tak jako Pavel i Jakub věří ve spravedlnost a spasení pouze z víry. Jakub netvrdí, že spasení získáme prostřednictvím skutků, říká však, že živá víra se projevuje poslušností Božích zákonů. „Stejně tak i víra, není-li spojená se skutky, je sama o sobě mrtvá.“ (Jak 2,17) Abraham byl ospravedlněn z víry (Řím 3,21-30; Gal 2,16), ale jeho víra ho vedla k poslušnosti Božího zákona. Jakub říká: „Což nebyl náš otec Abraham ospravedlněn ze skutků, když položil na oltář svého syna Izáka?“ (Jak 2,21) Jakub neprotiřečí Pavlovi. Abrahamova víra — jejímž výsledkem bylo ospravedlnění — byla živou vírou, neboť Abraham chtěl zachovávat Boží přikázání.

2. Kdy přestávají být naše skutky skutky víry, a stávají se skutky zákona?

Doporučené studium

Porovnej Ježíšovo poselství Nikodémovi s Pavlovým učením o ospravedlnění z víry (Řím 3; Gal 3; Tit 3,5-7).

„Ryzí víra vede ke Kristově spravedlnosti a hříšník se spolu s Kristem stává vítězem, neboť se stal součástí božské přirozenosti, a tak došlo ke spojení lidství a Božství.“ (1SM 363.364)

„Ve své podstatě jsme hříšníci, ale v Kristu jsme spravedliví. Bůh nás prohlašuje za spravedlivé díky Kristově darované spravedlnosti. Bůh se na nás dívá jako na své děti. Kristus bojuje proti moci hříchu. Kde se rozhojňuje hřích, tam se také rozhojňuje milost.“ (1SM 394)

Diskusní otázky

1. Tvůj nevěřící spolupracovník tě požádal, abys mu vysvětlil, jak jsi spasen. Co odpovíš?
2. Přítel ti ukazuje komentář, jenž zdůrazňuje rozdíl mezi Pavlovým učením o ospravedlnění z víry a učením Ježíše Krista. Jak bys uvedl věci na pravou míru a vysvětlil, že oba hovoří o stejné věci, pouze se dívají na věc z různých úhlů a používají odlišné obrazy a slova?
3. Mladý člověk ve tvém sboru se ti svěří, že přes veškerou svoji snahu se mu nedaří přemoci určitý hřích. Jak bys mu pomohl?

Shrnutí

Z rozmluvy Ježíše s Nikodémem můžeme zdůraznit čtyři body hovořící o ospravedlnění a spasení z víry: 1) kříž otevírá bránu spasení; 2) Bůh odpouští těm, kdo přijali Ježíše a prosí o milost; 3) Kristova spravedlnost je připočtena těm, kdo v Krista věří; 4) skutky víry vycházejí z víry v Krista a jsou umocněny Duchem svatým.

Západ slunce: 21.10

Kristova služba

Základní text

„Ať mi udělají svatyni a já budu bydlet uprostřed nich.“ (2 Moj 25,8)

Základní myšlenka

Starozákonní svatyně a její služby ukazovaly na Kristovu zástupnou smrt a odpuštění, které z ní pramení. Díky Kristově smrti a zmrtvýchvstání můžeme získat spasení.

Dnes se díváme na život, službu, smrt a vzkříšení Ježíše Krista jako na nejvýznamnější poselství, které kdy svět získal. Díky kříži a Ježíšově službě v nebeské svatyni mohou být všechny naše hříchy odpuštěny a naše životy proměněny Duchem svatým.

Boží lid, který žil ve starověku — před příchodem Krista —, neměl historický důkaz týkající se spasení. Avšak hříchy lidí této doby mohly být odpuštěny, neboť Mesiáš — o kterém věděli, že přijde — zaplatí, za všechny lidi všech dob. Bůh přikázal Mojžíšovi, aby postavil pozemskou svatyni a v ni byly konány obřady. Tak si měli všichni neustále připomínat, že přijde Mesiáš, který zaplatí za hříchy všech lidí, a tak otevře bránu věčného života.

Studium obřadů starozákonní svatyně nám umožňuje jasněji pochopit význam kříže i význam Ježíšovy nebeské služby po jeho zmrtvýchvstání. V tomto úkole se zaměříme na význam obřadů konaných ve starozákonní svatyni.

Starozákonní svatyně

1. Co se nacházelo na nádvoří svatyně a jaký význam měly tyto dvě věci? 2 Moj 27,1-8 (srovnej s 3 Moj 4,27-31); 2 Moj 30,17-21

Oltář zápalných obětí — to bylo místo na nádvoří, kde byla spálena zvířata přivezená k obětování. Každé ráno a večer byly přinášeny zápalné oběti (3 Moj 6,1-6 /kral.:8-13/). Izraelští muži obětovali oběti za hřích za sebe i své rodiny u oltáře zápalných obětí minimálně třikrát za rok (2 Moj 23,17; 5 Moj 16,16.17).

Na nádvoří byla umístěna bronzová nádrž s vodou, kde si kněží omývali ruce a nohy dříve než vstoupili do velesvatyně (svatyně svatých). Mytí v umyvadle ukazovalo na důležitost naprosté duchovní čistoty při vstupu do Boží přítomnosti (viz žalm 51,3.4).

2. Pokus se stručně popsat jednotlivé části svatyně. Co se nacházelo ve velesvatyni (svatyni svatých) a proč? 2 Moj 26,30-35; 25,23-32; 30,1-8

Svatostánek (později i Šalomounův chrám) se skládal ze svatyně a velesvatyně. Ve svatyni se nacházel sedmiramenný svícen (menora), stolec, na němž bylo každou sobotu umístěno dvanáct bochníků chleba (3 Moj 24,5-9), a oltář, kde se pájilo kadidlo. Do svícnu byl neustále doplňován olej, aby nikdy nezhasl (2 Moj 27,20.21). Světlo od Boha, které měli izraelité přinášet světu, nemělo nikdy zhasnout. Chléb na stole nebyl určen jako potrava pro Boha, nýbrž symbolizoval potravu, kterou dává Bůh, aby naplnil nejen duchovní, ale i fyzické potřeby člověka. Ráno a večer pájil kněz kadidlo u kadidlového oltáře (2 Moj 30,7.8). Kouř z kadidla stoupal nad oponu oddělující obě místnosti a vstupoval do velesvatyně, přímo do Boží přítomnosti. Kouř z kadidla symbolizoval každodenní modlitby Božího lidu (žalm 141,2).

3. Aniž by ses podíval do Nového zákona, na jaké paralely z evangelií — související se starozákonní svatyní — sis vzpomněl?

Význam obětí ve svatyni

1. Co připomínala zvířata obětovaná na nádvoří pozemské svatyně? Jan 1,29; Žid 7,27

Izraelita obětoval za svůj hřích kůzle nebo jehně (3 Moj 4,27.28.32). Když Jan Křtitel označil Ježíše jako „Beránka Božího, který snímá hříchy světa“, vyzdvihl hluboký duchovní význam obětí přinášených ve svatyni. Ježíš je ztotožněn s Beránkem na mnoha místech Nového zákona, zvláště pak v knize Zjevení.

List Židům opakovaně představuje oběti v pozemské svatyni jako předzvěst Kristovy oběti za všechny lidi všech dob. „Nemusí jako dřívější velekněží denně přinášet oběti napřed za vlastní hříchy a pak teprve za hříchy lidu. Ježíš to učinil jednou provždy, když obětoval sebe sama.“ (Žid 7,27; srovnej Žid 8,3; 9, 12-14.22.28)

2. Jaké oběti konané ve svatyni podle Žid 10,1-12 přímo ukazovaly na Kristovu oběť?

Oddíl Žid 10,1-12 hovoří o obětních a obřadních aspektech zákona, jenž se naplnil na Ježíši Kristu. V Žid 10,1 slovo „zákon“ nehovoří o Desateru. Desatero přece zůstává nadále normou života křesťana (Řím 3,31; 7,7.12.14; 8,3.4).

Z Boží perspektivy ztratily oběti zvířat svůj význam ve chvíli Kristovy oběti. Oběti zvířat nemohly nikdy dokonale očistit ty, kdo je přinášeli (Žid 10,1-4). Ježíš Kristus však „přinesl za hříchy jedinou oběť“ a tak „navždy přivedl k dokonalosti ty, které posvěcuje.“ (Žid 10,12.14)

Oběť za hřích

1. Jaké dvě události následovaly ve starozákonní svatyni po oběti za hřích?

1) 3 Moj 4,5-7.16-18.20; 2) 3 Moj 4,25.26.30.31; 6,24-30

V případě obětí za hříchy kněze a celého společenství byla krev obětovaných zvířat stříkána před oponu ve svatyni. V případě obětí za hříchy krále byla krev nanesena na rohy oltáře zápalných obětí na nádvoří a část zvířete byla upečena a snědena na nádvoří svatyně.

Oba obřady symbolizovaly stejnou duchovní pravdu — hříchy člověka činícího pokání byly přeneseny do svatyně (viz 2 Moj 28,38; 3 Moj 10,16-18; 4 Moj 18,1.23). V obou případech vnesl hřích člověka do svatyně kněz — jako prostředník. Svatyně pak byla očištěna v Den smíření (3 Moj 16,33).

2. Které tři hlavní činy předcházely očištění člověka, který přinášel oběť v pozemské svatyni? 3 Moj 4,29-31

„(Hříšník) vloží ruku na hlavu zvířete obětovaného za hřích a porazí oběť za hřích na místě pro zápalné oběti.“ (3 Moj 4,29) Vyznání a oběť přinesly odpuštění. Poté kněz pokropil krví obětovaného zvířete určené místo ve svatyni nebo potřel rohy oltáře zápalných obětí (3 Moj 4,17.18.30). Později kněz snědl trochu masa z obětovaného zvířete (3 Moj 6,19 /kral.:26/). „Kněz za něho vykoná smírcí obřady, a bude mu odpuštěno.“ (3 Moj 4,31) „Smíření“ vyžadovalo vyznání, oběť a službu kněze. Bez toho nebylo možno dosáhnout odpuštění.

Kristova smírčí služba

1. Jaké jsou podmínky odpuštění hříchů dnes? 1) 1 Jan 1,9; 2) 1 Petr 2,24; 3) 1 Jan 2,1; Žid 9,11-14; 1 Tim 2,5

Aby nám mohl Bůh dnes odpustit hříchy, je potřeba splnit stejné podmínky jako ve starozákonní svatyni: 1) vyznání hříchů; 2) přinesení oběti (Kristus přinesl oběť za všechny lidi); 3) služba kněze (Ježíš, náš nebeský velekněz, koná službu v nebeské svatyni).

Bez vyznání není odpuštění. „Těm, kdo s pokorou v srdci vyznají své hříchy, bude odpuštěno.“ (9T 266) Naše hříchy nebyly odpuštěny na kříži. Tam za ně bylo předem zapláceno. Odpuštění však závisí na našem upřímném vyznání.

Kristova oběť je dokonalá a dostačující pro všechny lidi všech dob. Starozákonní „usmíření“ nebylo úplné, dokud se náš nebeský Prostředník nepostavil na naše místo. Jako bylo v pozemské svatyni nutné, aby kněz kropil krví, tak Kristova nebeská služba je nutná proto, aby naše hříchy mohly být odpuštěny.

„Kristova přímiluva za člověka v nebeské svatyni je právě tak podstatnou součástí plánu vykoupení, jakou byla jeho smrt na kříži. Svou smrti zahájil Kristus dílo, aby je po svém zmrtvýchvstání, když vstoupil na nebesa, dokončil v nebi. Musíme ve víře proniknout za oponu, ‚kam jako předchůdce za nás vstoupil‘ (Žid 6,20)... Ježíš otevřel cestu k Otcovu trůnu a jeho přímiluvou mohou být upřímná přání všech, kdo k němu přicházejí ve víře, předložena Bohu.“ (TV 349)

2. Jaké je novozákonní naplnění obrazů chleba, svícnu, kadidelního oltáře?

Jan 6,32-40.48-51.63

Jan 8,12; Mat 5,14; Zj 1,20

Zj 8,2-4

Kristus — chléb života, Kristus — světlo světa, Kristus — náš nebeský Velekněz a Prostředník — je zdrojem duchovního života, světla a spasení.

Kristova služba ve svatyni

1. Kde přebýval Kristus v době starozákonní svatyně? 1 Kor 10,3.4; 2 Moj 25,21.22

1 Kor 10,4 lze přeložit: „Pili z duchovní skály, která je doprovázela, a tou skálou byl Kristus.“ Kristus doprovázel Izraelce na poušti, byl přítomen v oblakovém sloupu ve dne a v ohnivém sloupu v noci. Když se sloup zastavil, lid se také zastavil a vztyčil svatostánek. Potom se oblak zvedl, usadil se nad svatyní a znamení Kristovy přítomnosti přebývalo ve velesvatyni.

„Kristus je vyučoval. Podobně jako na poušti chtěl i nadále zůstat jejich učitelem a vůdcem. Ve svatostánku a později v chrámu přebývala ve svatyni svatých nad slitovnicí jeho sláva. Neustále jim projevoval nesmírnou lásku a trpělivost.“ (KP 169)

2. Kam se Kristus odebral, když po svém vzkříšení vstoupil do nebe? Mar 16,19; Efez 1,20; Žid 8,1; 12,2

„Máme velekněze, který usedl po pravici Božího trůnu v nebesích jako služebník pravé svatyně a stánku, který zřídil sám Hospodin a nikoli člověk.“ (Žid 8,1.2) Obrazný trůn se ve svatyni v poušti i později v chrámu nacházel ve velesvatyni, kde přebývalo znamení Boží přítomnosti.

Doporučené studium

Ve vztahu k tématu tohoto úkolu si prostuduj Žid 9,1-14. V knize Vítězství lásky Boží si přečti kapitolu „Tajemství chrámu Božího“.

Žid 9,12 říká, že „nevešel do svatyně s krví kozlů a telat“. V řečtině nacházíme slovo „ta hagia“ (4. pád od „hagios“ — „svatý“). Když je v Septuagintě (řecký překlad Starého zákona) použit nějaký tvar slova „hagios“ v souvislosti se svatyní, označuje většinou svatyni jako celek. Žid 9,12 přesně přeloženo zní: „jednou vešel do svatyně“. Z textu nelze doložit, že Kristus vstoupil pouze do jedné části svatyně při svém vstupu do nebe.

Žid 9,1-7 popisuje službu v obou částech pozemské svatyně. Verš 8 začíná „Tím Duch svatý naznačuje...“ Úkolem obřadů prováděných v pozemské svatyni bylo ukázat na službu Ježíše Krista v obou částech nebeské svatyně. Cesta do nebeské svatyně byla uzavřena až do doby, kdy pozemská svatyně ztratila svůj význam. Stalo se tak ve chvíli, „když přišel Kristus, velekněz, který nám přináší skutečné dobro“ (verš 11). Kristus vstoupil do nebeské svatyně, aby se stal naším Prostředníkem a Přímluvcem (Žid 9,11-14).

Shrnutí

Nebeské svatyně je místem, kde přebývá Bůh. To je též místo, kde Kristus jako velekněz koná svou službu smíření.

Západ slunce: 21.04

Kristus — náš soudce a obhájce

Základní text

„Bojte se Boha a vzdejte mu čest, neboť nastala hodina jeho soudu; poklekněte před tím, kdo učinil nebe, zemi, moře i prameny vod.“ (Zj 14,7)

Základní myšlenka

Úkolem předadventního soudu je zjistit, kteří z mrtvých i dosud živých lidí přijali nabídku spasení a dar Kristovy spravedlnosti. Den smíření ve Starém zákoně byl předobrazem předadventního soudu.

Jaký byl účel služby ve velesvatyni v Den smíření? (Den smíření připadal na desátý den sedmého měsíce — 3. Moj 16,29.) Den smíření byl dnem soudu. Zpečetil odpuštění za uplynulý rok. Ti, kdo odmítli vyznat své hříchy, byli Bohem zavrženi.

Proč byl nutný Den smíření, když byly hříchy lidu odpuštěny? Prostřednictvím soudu Bůh ukázal, že zavrhne ty, kdo odmítli setrvat ve vztahu s ním. Bůh označil svou pečeti ty, kdo v pokoře obrátili svá srdce k němu a vyznali svůj hřích. Den smíření a s ním spojený soud zapečetil rozhodnutí lidu v minulém roce.

Bůh určil poslední den roku pro ty, kdo ještě nenapravili svůj vztah k Bohu, aby tak nyní učinili. V tento den byla hříšníkům dána možnost odpuštění a opětovného vstupu do harmonického vztahu s Bohem.

Obřady Dne smíření

1. Jaké byly hlavní události Dne smíření? 3 Moj 16,6-10.15-22

V Den smíření byli přivedeni dva kozlové. Jeden představoval Krista, druhý satana. Ten, který představoval Krista, byl zabit, jako bude zabit Mesiáš. „Podle zákona se skoro vše očišťuje krví, a bez vylití krve není odpuštění.“ (Žid 9,22) Velekněz stříkl trochu krve ve svatyni, i na oltář zápalných obětí na nádvoří (3 Moj 16,16.18.19.33). Tak byly všechny části svatyně symbolicky očištěny od hříchů, které sem byly přinášeny po celý rok s krví obětovaných zvířat. Hříchy lidí, kteří vykonali během roku zápalné oběti, byly odpuštěny (3 Moj 4,26.31.35).

2. Jaký byl smysl služby velekněze ve velesvatyni v Den smíření? 3 Moj 16,30.33

Zatímco byl velekněz v Boží přítomnosti, lidé na nádvoří zpytovali svá srdce, aby se ujistili, že opravdu všechny hříchy byly vyznány a odmítnuty. Byla to chvíle sebezpytování (3 Moj 16,29; srovnej s 3 Moj 23,29). Zatímco ve svatyni probíhal obřad očištění, v srdcích lidí na nádvoří působila Boží moc.

Den smíření byl dnem soudu nad Izraelem. V tento den byla očištěna svatyně i lid. „V tento den za vás vykoná smírčí obřady a očistí vás od všech vašich hříchů. Budete před Hospodinem čisti.“ (3 Moj 16,30) V minulém úkolu jsme zjistili, že smíření pramení z odpuštění. Podle 3 Moj 16,30 smíření zajišťuje očištění. Verš 33 vysvětluje, že v Den smíření byly očištěny všechny části svatyně.

Naplnění Dne smíření

1. Odkud víme, že při očištění svatyně, o němž se hovoří v Dan 8,14, jde o soud poslední doby, jehož předobrazem byl starozákonní Den smíření?

Dan 8,14 lze doslova přeložit z hebrejštiny takto: „Za dva tisíce a tři sta večerů a jiter, potom bude svatyně očištěna (nicdaq). Překladatelé Septuaginty, kteří před Kristovým příchodem překládali hebrejský text Bible do řečtiny, přeložili výraz *katharisthésetai* „svatyně bude očištěna“.

Proč se překládá hebrejské sloveso „ospravedlnit“ slovem „očistit“? Když Bůh ospravedlňuje, očišťuje. Ve Starém zákoně je sloveso „ospravedlnit“ (cadaq) použito synonymně se slovem znamenajícím „očistit“. Může být smrtelný člověk před Bohem spravedlivý (cadaq)? Může být člověk čistý (taher = být ryzí, čistý) před svým Stvořitelem? Slovo „taher“ je použito v 3 Moj 16,30. V Novém zákoně je ospravedlnění ztotožněno s odpuštěním (Řím 4,5-8), které zahrnuje duchovní očištění (Kol 1,13.14). Ospravedlnění zahrnuje očištné působení Ducha svatého (Tit 3,5-7).

Dan 8,14 hovoří o svatyni (qodeš), která bude očištěna nebo „dojde spravedlnosti“. Očištění lidí nelze oddělit od očištění svatyně. Daniel 8,14 hovoří o závěrečném smíření před Ježíšovým příchodem. Jako byla svatyně a lid očištěni v Den smíření, tak i nebeská svatyně (Žid 8,1.2) a Boží lid poslední doby jsou očištěni během předadventního soudu.

Očištění svatyně (Dan 8,14) je otázkou soudu. Dan 7 a 8 podává náčrt historie světových dějin až k předadventnímu soudu. Proroctví jsou paralelní:

DANIEL 7

- V. 5, Medvěd = Medo-Persie
- V. 6, Levhart = Řecko
- V. 7, Šelma = Římská říše
- V. 8, Malý roh = papežství
- V. 9-14, Předadventní soud

DANIEL 8

- V. 3, Beran = Medo-Persie
- V. 5, Kozel = Řecko
- V. 9, Malý roh = Římská říše
- V. 9-12, Malý roh = papežství
- V. 14, Předadventní soud

Předadventní soud

1. Jaké vidění následovalo po ukázce moci malého rohu? Dan 7,8-10. 21.22.25.26
2. Jaké setkání se bude konat v nebi? Kolik andělů bude přítomno? Dan 7,10
3. Kdo byl představen jako obhájce na tomto soudu? Co mu bylo svěřeno? Dan 7,13.14

Období papežské nadvlády (Dan 7,25) připadá na léta 538-1798 n.l. Po ukončení tohoto období začíná v roce 1844 nebeský předadventní soud. Co je podstatou tohoto soudu? Jaké rozsudky z něho vzejdou?

1. Verš 9 — Tento soud probíhá v nebi.
2. Verš 10 — Během soudu jsou zkoumány knihy. Bible říká, že Bůh má záznam o životě každého člověka. V nebi jsou zaznamenány všechny naše dobré i zlé činy (Kaz 12,14; Mat 12,36.37; Jer 2,22; Zj 22,12). Zaznamenány jsou také skutky víry (Mal 3,16.17).
3. Verš 13 — „Syn člověka“, který je na tomto soudu obhájcem, předstupuje před Boha Otce. Pán Ježíš se velmi často nazýval „Synem člověka“ (Mat 8,20).
4. Verš 14 — Kniha života obsahuje jména těch, kteří ho přijali za svého Spasitele (Luk 10,20; Fil 4,3; Žid 12,23). V průběhu předadventního soudu jde o to, která jména mají v knize života zůstat a která budou vymazána. Boží pečeť získají ti, jejichž jména zůstanou v knize života (Zj 7,1-3; 14,1-5).
5. Verš 22 — Předadventní soud nemá pouze za úkol zabývat se otázkou působení malého rohu, ale jeho cílem je obhájit ty, jimž bylo odpuštěno a kteří žijí v jednotě s Kristem. Dan 7,22 říká, že tento soud obhájuje Boží lid.

Čas soudu

Dan 7,9-14 a 8,14 hovoří o očištění nebeské svatyně během doby zobrazené Dnem smíření. Toto očištění svatyně a lidu se týká předadventního soudu.

1. Po jaké době mělo začít očišťování nebeské svatyně? Dan 8,14 Jaký čas byl oddělen z 2300 dnů? Dan 9,24
2. Kdy v historii začalo období 70 „týdnů“ a 2300 „dní“? Dan 9,25 Proč počítáme 2300 dnů jako 2300 let? Dan 8,17.19

Slovo překládané jako „dny“ znamená dvacetičtyřhodinové periody. Hebrejský výraz doslova znamená „ráno—večer“. Forma tohoto použití je v hebrejském Starém zákoně použita 22krát. V Dan 8,14.26 jde o dvacetičtyřhodinové cykly. Nejedná se o ranní a večerní oběti ve svatyni, ale o 2300 dvacetičtyřhodinových dnů použitých jako prorocký symbol.

2300 doslovných dnů z Daniela 8,14 jsou symbolem 2300 let. Proroku bylo řečeno, že moc malého rohu bude trvat až do konce času (Dan 8,17.19.25.26). Dva tisíce tři sta dní (asi 6 let a necelé 4 měsíce) by nedosáhlo do konce času.

Vztah mezi Dan 8 a 9 ukazuje, že 2300 dnů ve skutečnosti představuje stejný počet let. Vidění zaznamenané v 9. kapitole přijal Daniel v roce 538 př. Kr., 13 let po vidění z 8. kapitoly. Gabriel řekl Danielovi, že „sedmdesát týdnů“ je „stanoveno“ (hebrchatak, kral. překlad: odečteno) ze 2300 dnů. Těchto „sedmdesát týdnů“ znamená v přepočtu 490 let. Po jejich uplynutí má přijít Mesiáš. Jelikož 490 let nelze odečíst od 2300 dnů, musí i 2300 prorockých dnů odpovídat 2300 letům.

3. Ve kterém roce se začalo počítat proctví 2300 let? Dan 9,24

Obě prorocká údobí začínají vydáním dekretu o znovuvystavení Jeruzaléma (Dan 9,25). Ezd 6,14 zaznamenává zmínku o třech rozhodnutích perských králů. Mužem, jenž je uvedl v život v plné míře, byl král Artaxerxes I. v roce 457 př. Kr. Proto věříme, že o 2300 let později, v roce 1844, začalo očišťování nebeské svatyně, tedy předadventní nebeský soud.

Proč je předadventní soud důležitý také pro mne?

1. Jaký je duchovní význam předadventního soudu podle následujících textů?

Zj 3,5

Zj 6,9-11

Zj 7,1-3

Zj 14,5

Zj 19,7.8

Pán nevymaže z knihy života jména těch, kdo zvítězili (Zj 3,5). Avšak jména těch, kteří nezměřili, budou vymazána. V době předadventního soudu jsou zkoumány záznamy v knize života (Dan 7,10; 12,1). Během doby soudu (od r. 1844 do druhého příchodu Ježíše Krista) nás Bůh naléhavě volá k obrácení a směřuje naši pozornost k věčnosti.

Krev mučedníků zmíněná ve Zj 6,9 volá ze země k Bohu — touží po zastání. Zde se uplatňuje úloha předadventního soudu (Dan 7,22). Zj 6,11 lze přeložit: „A každému z nich bylo dáno bílé roucho a bylo jim řečeno, aby ještě chvíli počkali, dokud jejich spoluslužebníci a bratři, kteří mají být zabiti jako oni, nedoplní jejich řady.“ Ti, kdo byli ve chvíli smrti smířeni s Kristem, budou na soudu ospravedlněni. Jejich věrní žijící obdrží Boží pečeť poslední doby. (Jejich žijící bratři, dříve než dostanou Boží pečeť (Zj 7,1-3).

Boží pečeť je dána těm, kdo žijí v těsném spojení s Kristem a trvale přijímají dar jeho spravedlnosti. Pečetí je „jeho jméno a jméno jeho Otce napsané na jejich čelech“ (Zj 14,1). Kristovo jméno a jméno jeho Otce jsou symbolem jejich charakteru. Ti, kteří jsou zapečetěni před Ježíšovým druhým příchodem, budou duchovně „bez úhony“ (Zj 14,5). Obléknou si bílé roucho Kristovy spravedlnosti a budou odrážet jeho charakter ve všech svých činech (Zj 19,7.8; srovnej s 1 Jan 2,29; 3,7).

„V Boží přítomnosti můžeme obstát pouze v rouchu, které pro nás připravil Kristus. Každého, kdo činí pokání a věří, přikryje Ježíš Kristus rouchem své spravedlnosti... Toto roucho utkané na nebeském stavu nemá ani jedno vlákno vyrobené člověkem. Kristus jako člověk projevil dokonalou povahu a nabízí nám ji.“ (KP 185)

Doporučené studium

V souvislosti s tematikou předadventního soudu si prostuduj Mat 22,11-14; Zj 8,5; 10,8; 11,1; 15,5-8; 19,1-8.

Předadventní soud přináší ospravedlnění těm, kteří trvale prožívali zkušenost záchrany v Kristu, a navždy obhajuje ty, jejichž hříchy byly odpuštěny. Ti, kdo přijali Kristovu spravedlnost za svou, zvítězili nad hříchem.

„Všechno, co my lidé můžeme udělat, je poznamenáno hříchem. Ale ‚Syn Boží se zjevil, aby hříchy sňal a v něm žádný hřích není.‘ Hřích je definován jako porušení zákona (1 Jan 3,4.5). Kristus uposlechl všechny požadavky zákona... Svou dokonalou poslušností umožnil každému zachovávat Boží přikázání. Odevzdáme-li se Kristu, naše srdce se spojí s jeho srdcem, naše vůle splyne s jeho vůlí, naše mysl se sjednotí s jeho myslí a naše myšlenky se mu podřídí — žijeme jeho životem. Tím si vlastně oblékneme roucho Kristovy spravedlnosti. Když pak na nás Hospodin shlédne, neuvidí šat z fíkových listů ani nahotu a ošklivost hříchu, ale roucho Kristovy spravedlnosti, jímž je dokonalá poslušnost Hospodinova zákona.“ (KP 185)

„Kristus toužebně očekává, až se v církvi ukáže jeho obraz. Až jeho lid plně projeví jeho povahu, Kristus přijde, aby přijal svůj lid jako své vlastnictví.“ (KP 34)

Diskusní otázky

1. Přítel ve sboru ti řekne, že tvoje vina není během předadventního soudu smazána. Jak mu podle Bible odpovíš?
2. Jiný přítel se domnívá, že vítězství nad hříchem znamená, že vše, co děláme, musí být bez lidských nedokonalostí. Jak bys mu odpověděl?
3. Další přítel říká, že pokud byly všechny hříchy odpuštěny na kříži, není třeba předadventního soudu. Co mu odpovíš?

Shrnutí

Předadventní soud je naplněním Dne smíření, který zahrnuje očištění nebeské svatyně. Ježíš na něm před obyvateli celého vesmíru obhajuje ty, kteří přijali jeho oběť a jeho službu skrze Ducha svatého.

Západ slunce: 20.55

Kristus v zákoně

Základní text

„Milujete-li mne, budete zachovávat má přikázání.“ (Jan 14,15)

Základní myšlenka

Boží zákon — Desatero je vyjádřením Božího svatého charakteru. Jsme-li spaseni Kristovou milostí a naplněni jeho láskou, snažíme se dodržovat jeho zákon.

Boží Desatero je normou pro všechny. Mnozí lidé považují Desatero za soubor nařízení, která nemají k dnešku žádný vztah. Někteří tvrdí, že snaha dodržovat všechna přikázání je legalismus. Domnívají se, že princip lásky někdy vyžaduje, abychom jednali v rozporu s Desaterem.

Mnozí křesťané tvrdí, že Desatero bylo přibito na kříž. Někteří odmítají dokonce celý Starý zákon. Jiní věří, že jejich poslušnost Božího zákona prohlubuje jejich vztah k Bohu. Věří, že Boží milost a víra jsou nutné, ale zároveň se domnívají, že také skutky mají svůj význam, když jde o spasení.

Měl Bůh vždy zákon, jenž měly stvořené bytosti ctít? Jaký je vztah mezi Desaterem a spasením z víry v Ježíši Kristu? Těmito otázkami se zabývá úkol na tento týden.

Boží zákon před příchodem hříchu

Písmo hovoří o Bohu jako o dokonale spravedlivém (žalm 97,2; 119,137; Jer 23,6). „Hřích je porušení zákona.“ (1 Jan 3,4) Bůh je dokonale spravedlivý, a proto v něm není hřích ani bezzákonnost. Co je to vlastně bezzákonnost (řecky: anomia)? Bezzákonnost by nebylo možné definovat, kdyby neexistoval zákon, který stanovil Bůh.

1. Co se z uvedených textů dozvídáme o Božím charakteru? Mal 3,6; Žid 13,8; Jak 1,17
2. Jak dlouho existuje Boží zákon? Od vydání na Sínaji? Bude platit navždy? žalm 119,142.152; 111,7.8

Boží charakter se nikdy nezměnil. Bůh byl vždy dokonale spravedlivý. Vždy panoval dokonalý soulad mezi ním a zákonem života. Zákon stanovil způsob života pro dokonalé bytosti, které Bůh stvořil. Pokud by bylo možné, aby se Boží zákon změnil nebo byl zrušen, změnil by se sám Bůh ve své podstatě. Nebylo by pak možné říci, že On je stále stejně dokonale spravedlivý. Boží zákon je však neměnný jako Bůh sám.

Lucifer a jedna třetina andělů zhřešila proti Bohu (2 Petr 2,4; Zj 12,4.7-10). „Kde není zákon, není ani přestoupení zákona.“ (Řím 4,15) Boží zákon tedy existoval v nebi již před stvořením světa.

3. Jaký znáš další důkaz, že Boží zákon existoval před pádem Adama a Evy do hříchu? Řím 5,12; Gal 3,12; Iz 43,27

Kdyby neexistoval zákon, jak by bylo možné stanovit, co je hřích? (Řím 4,15) Adam a Eva byli stvořeni a podřízeni principům Božího zákona. Skutečnost, že v zahradě Eden nestály desky s psaným zákonem, neznamená, že zákon neexistoval. Život Adama a Evy byl v dokonalé harmonii s principy života, které Bůh stanovil. Dokonalá jednota s Bohem jim umožňovala řídit se těmito principy a podle nich žít. Když si vybrali přestoupení Božího nařízení, ztratili dokonalé společenství s Bohem i spravedlivý život.

4. Spasení je obnovení Božího obrazu v člověku. Souvisí spasení s dodržováním zákona? Pokud ano, jak?

Zákon mezi stvořením a horou Sínaj

1. Jak se projevoval hřích během staletí po pádu člověka? 1 Moj 4,8; 6,5.17

2. Proč byla zničena Sodoma a Gomora? 1 Moj 18,24.32; 19,24.25

Svět před potopou měl všechny možnosti poznat Boží vůli. Tento svět byl zničen, neboť lidé si zvolili neposlušnost a život v hříchu. Sodoma a Gomora byly proto zničeny, že jejich obyvatelé odmítli morální směrnice Božího zákona. Tvrzení, že první lidé byli snad tak primitivní, že nemohli respektovat zákony, které platí i pro dnešní společnost, obviňuje Boha ze svévole, protože zničil předpotopní svět a města Sodomu a Gomoru.

Když Ježíš srovnával svět krátce před svým druhým příchodem se světem před potopou, neposkytl žádnou možnost k omluvě prvních lidí za jejich ignorování morálních zákonů (viz Mat 24,37-39).

3. Jakým způsobem Bůh seznámil člověka se svým zákonem před jeho vydáním na Sínaji? 1 Moj 7,1; 26,5

Lidé, kteří žili před vydáním psaného zákona na Sínaji, byli hříšníci a potřebovali Spasitele. Noe i Abraham padali ve svém životě víry. Když však k nim Bůh hovořil, soustřeďoval se na jejich duchovní vítězství, kterého dosahovali úplnou závislostí na Boží moci. Noe byl nazván „kazatelem spravedlnosti“ (2 Petr 2,5), neboť žil tím, co kázal, a Boží spravedlnost se projevovala v jeho životě. Bůh ho proto mohl označit za „spravedlivého“ (1 Moj 7,1), protože vírou se řídil spravedlivými principy Božího zákona. Podobně i Abraham je představen v Písmu jako velký příklad živé víry. Přesto však i on měl vážné problémy a padal na své cestě víry s Bohem (1 Moj 16,1-4; 20,2; Gal 4,21-31). Přesto však Bůh požehnal Abrahamovi pro jeho věrnost (1 Moj 15,6; 26,5).

„Nemnozí v každé generaci od Adama odolávali jeho (satanovým) svodům a stáli pevně jako ušlechtilí představitelé toho, co lze učinit v lidské síle, spojili se s působením Krista, který pomáhá člověku lámat satanovu moc. Enoch a Eliáš jsou skutečnými představiteli, toho, čeho lze dosáhnout skrze víru v Ježíše Krista.“ (EGW, RH, 3. 3. 1874)

4. Jak bys odpověděl těm, kdo dnes prohlašují, že víra nevyžaduje poslušnost?

Vydání zákona na Sínaji

Před vydáním na Sínaji byly Boží svaté principy předávány z generace na generaci. Boží věrní zachovávali sobotu podle čtvrtého přikázání již před písemným vydáním zákona do rukou Mojžíšových (viz 1 Moj 2,1-3; 2 Moj 16,4.5.23-30). Principy, podle nichž lidé měli žít před příchodem Izraelců k Sínaji, byly svaté principy Desatera.

Jako otroci v Egyptě zapomněli synové Izraele na mnohé z toho, co Bůh lidem dal při stvoření. Aby upoutal jejich pozornost, přivedl je k přemýšlení a zdůraznil vážnost a svatost zákona, zvolil Bůh velmi dramatický způsob vydání Desatera na hoře Sínaj za přítomnosti všeho izraelského lidu.

1. Popiš stručně události týkající se vydání Desatera na Sínaji. 2 Moj 19, 16-20; 20,1.18-21

Proroci psali inspirovaná poselství svým jazykem a literárním stylem. Deset přikázání však pronesl a napsal sám Bůh (2 Moj 24,12-14). Na rozdíl od obřadních zákonů má Desatero věčnou platnost. Sám Bůh vyslovil a napsal tento zákon, aby zdůraznil jeho věčnou platnost.

2. Kde byly uloženy kamenné desky obsahující Desatero? 2 Moj 25,16 Proč je dodržování zákona důležité také pro lid žijící v poslední době? Dan 8,14; Žid 9,7; Zj 11,19

Schrána svědectví byla vyrobena z akáciového dřeva. Byla asi 130 cm dlouhá a asi 80 cm široká a stejně vysoká. Z vnějšku i zevnitř byla potažena zlatem. „Svědectví“, jímž byl Boží zákon napsaný na kamenných deskách, bylo umístěno v schráně. Tato truhla byla nazvána „schránou svědectví“ a svatyně „příbytkem svědectví“ (2 Moj 38,21).

V Den smíření byla krví pokropena slitovnice, která přikrývala schránu svědectví (3 Moj 16,15). Protože Boží milost je spojena s jeho spravedlností, odpouští Bůh na základě Kristovy oběti hřích a zapisuje naše jméno do knihy života. Boží zákon jako trvale platné vyjádření Boží vůle je také normou i pro soud v Den smíření — tedy předadventní soud (Zj 11,19).

Desatero

Na první desce Desatera jsou čtyři přikázání, která se týkají našeho vztahu k Bohu. Na druhé desce se nachází šest přikázání, která vymezují náš vztah k ostatním lidem.

1. Shrň stručně první čtyři přikázání! 2 Moj 20,3-11

Základem biblického náboženství je princip úcty vůči jedinému Bohu (viz 5 Moj 6,4; Mak 12,28.29). Ježíš netvrdil, že je nějaký dalším Bohem, ale zdůrazňoval, že je jedno se svým Otcem i s Duchem svatým. Bůh je Stvořitel a zároveň Spasitel. Ježíš vysvětloval, jak je to možné: „Kdo vidí mne, vidí Otce.“ (Jan 14,9)

Ostatních devět přikázání logicky vyplývá z prvního přikázání. Máme-li uctívat jediného a pravého Boha, modlářství nepřipáná v úvahu. Máme-li v úctě Boha, je pro nás samozřejmostí, že pamatujeme na sobotní den jako na památník jeho stvořitelské a spasitelské činnosti.

2. Shrň stručně zbylých šest přikázání! 2 Moj 20,12-17

Prokazování úcty matce a otci je důsledkem naší úcty k Bohu, našemu nebeskému Otcí. Pochopíme-li princip prvního přikázání, budeme schopni nesobecky milovat své pozemské rodiče a odpouštět jim jejich slabosti a nedokonalosti. Přijmeme-li Boha jako Pána svého života, budeme osvobozeni od nečistých myšlenek, které vedou k vraždám, krádežím, cizoložství a zradě. Prostě náš vztah k Bohu (ve smyslu prvního přikázání) bude určovat i naše vztahy k lidem.

„Všechna přikázání zákona jsou pro dobro a štěstí člověka jak v tomto, tak v budoucím životě. Poslušnost zákona je pro člověka ochranný val, který ho chrání před zlem. Kdo tuto přehradu vybudovanou Bohem prolomí na jakémkoli místě, zničí její ochrannou moc. Otevírá tím cestu nepříteli, který přichází, aby zabíjel a ničil.“ MHB 43

3. Když se podle tvé křesťanské zkušenosti mění tvůj vztah k Bohu, objevují se také změny ve tvém vztahu k lidem? Proč?

Kristus a Desatero

Pokud by Bůh vydal Desatero pouze pro Izrael v době starozákonní, a ne pro křesťany, očekávali bychom, že o tom najdeme v Novém zákoně nějakou zmínku. Křesťané přicházejí k Ježíši, aby získali spasení i směrnice, podle kterých mají žít.

1. Co učí Ježíš o významu a platnosti Desatera? Mat 5,17-19

Ježíš nepřišel, aby zrušil Boží zákon, ale aby ho naplnil v nejširším slova smyslu. Slovo „naplnit“ (Mat 5,17) je překladem řeckého slova, které znamená „učinit plným“, „vyplnit“, „ukončit“. Jelikož je několik možností překladu, někteří tvrdí, že Ježíš přišel „ukončit“ zákon. Text Mat 5,17 by pak musel být přeložen takto: „Nedomnívejte se, že jsem přišel zrušit Zákon nebo Proroky; nepřišel jsem zrušit, nýbrž ukončit platnost.“ Nesmyslnost takového výroku je zřejmá.

Ježíšovo vysvětlení, které následuje, nenechává nikoho na pochybách o platnosti zákona (Mat 5,18). Ten, kdo by změnil přikázání a učil lidi, toho Bůh odmítne (verš 19 a 20). Proto je nezbytné, aby naše spravedlnost převyšovala legalistickou poslušnost farizeů a zákoníků.

2. Zlehčil snad Ježíš význam Desatera, když k němu přidal duchovní rozměr? Byl jeho výklad přísnější, nebo snad méně přísný než dříve? Mat 5,21-30

Zákon, který přišel Ježíš naplnit, je zákonem, o němž se zmiňuje ve verších 21-28. Hříšný hněv porušuje šesté přikázání. Nemravné myšlenky porušují sedmé přikázání. Zachovávání zákona i v duchovní oblasti prohlubuje jeho význam a povznáší nás nad snahu držet se pouhé litery.

Když Pán shrnul význam Desatera učením o lásce k Bohu a k lidem, netvrdil, že láska ruší zákon (Mat 22,37-40). Vždyť „láska je naplněním zákona“ (Řím 13,10) v tom, že umožňuje pochopit podstatu a ducha zákona.

3. Jakou roli hraje láska při svěcení soboty?

Doporučené studium

Prostuduj si učení apoštolů týkající se důležitosti Desatera pro křesťany: Řím 3,31; 7,7.12.14; 8,3.4; Jak 2,10-18; 1 Jan 2,3.4; 5,2-4; Zj 12,17; 14,12. Zákon není nikde v Bibli představen jako cesta ke spasení (tedy způsob, jak se dostat do nebe). Spasení je Boží dar tomu, kdo věří (Efez 2,8-10; Řím 1,16.17). Pravá víra však vždy ústí v poslušnost zákona. Naše činy nás nezachrání a nezmění naši pozici před Bohem. Skutky jsou projevem ryzí víry v našich srdcích a ukazují, že jsme prožili zkušenost znovuzrození. Pravidlem spravedlnosti je Boží zákon; spravedlnost však získáváme zdarma na základě své víry. Například: Muž, který prožívá láskyplný vztah ke své ženě, nemyje nádobí a nedělá ostatní domácí práce proto, aby získal její lásku, ale proto, že ona ho již ráda má a on chce tímto způsobem projevit svůj vztah. Kristovu lásku si nezískáme dodržováním jeho přikázání. Dodržujeme je však proto, že on nás má rád a my jsme získali dar jeho spasitelné milosti. Zachovávání zákona je předností, a ne povinností. Chceme proto takto projevit svůj vztah a dělat to, co těší našeho nebeského Otce.

Diskusní otázky

1. Jak bys odpověděl člověku, který tvrdí, že díky své padlé přirozenosti nemůžeme plně zachovávat Boží zákon?
2. Někdo zase tvrdí, že snaha plně dodržovat Boží zákon je legalismus. Jak bys odpověděl? Kdy se život podle principů Božího zákona stává legalismem? Co je to legalismus?
3. Co znamená text Zj 12,17?
 - a) Boží lid poslední doby zachovává občas některá přikázání.
 - b) Boží lid poslední doby zachovává občas všechna přikázání.
 - c) Boží lid poslední doby stále usiluje zachovávat všechna přikázání.

Shrnutí

Principy Božího svatého zákona svobody existovaly vždy a budou platit věčně. Kdyby mohl být zákon změněn, Ježíš by nemusel zemřít, stačilo by pouze zákon vhodně upravit. Boží zákon byl a zůstává normou spravedlnosti pro každého. Kristův kříž však otevřel bránu odpuštění hříchů pro lidi všech dob.

Západ slunce: 20.45

Kristus a sobota

Základní text

„V šesti dnech učinil Hospodin nebe i zemi, moře a všechno, co je v nich, a sedmého dne odpočinul. Proto požehnal Bůh den odpočinku a oděлил jej jako svatý.“ (2 Moj 20,11)

Základní myšlenka

Bůh během staletí zjevoval význam soboty. Plně však lze jeho významu rozumět pouze ve světle kříže.

Bůh stvořil vesmír i svět, a je tedy rozdíl mezi Stvořitelem a tím, co je stvořeno. Tento rozdíl je podstatou významu soboty. Sobota ukazuje rozdíl mezi Bohem a člověkem a volá ke společenství se Stvořitelem (viz Mak 2,27).

„Bůh viděl, že sobota je pro člověka nutná i v ráji. Člověku bylo třeba, aby v jednom ze sedmi dní odložil své vlastní zájmy a snahy, aby mohl plně rozjímat o díle Božím a přemýšlet o Boží moci a milosrdenství. Potřeboval sobotu, aby si živě připomněl Boha a vzbudil v sobě vděčnost, protože vše, co má a z čeho se raduje, pochází z dobrotivé ruky Stvořitelovy.“ (PP 24)

„Kdyby všichni zachovávali sobotu, byly by myšlenky a city člověka vedeny ke Stvořiteli jako předmětu úcty a uctívání, a nikdy by nebylo modloslužebníků a bezvěrců.“ (VLB 313)

Tento výrok poukazuje na důležitost pravého zachovávání soboty.

Abychom pochopili význam soboty pro nás dnes, je třeba si uvědomit původní Boží záměr a zvláštní význam, jež sobota získala v souvislosti se spasením.

Ustanovení soboty

1. Proč můžeme tvrdit, že sobota byla ustanovena pro všechny lidi všech dob a nejen pro Izrael? 1 Moj 2,1-3

Ve své zprávě o stvoření se Mojžíš zmiňuje o tom, že po šesti dnech stvoření Bůh odpočinul (1 Moj 2,1-3). Bůh opakuje tuto skutečnost ve čtvrtém přikázání Desatera (2 Moj 20,8-11). Gordon J. Wenham píše: „Sedmý den by měl být vyvýšen, neboť má zvláštní postavení — náleží pouze Bohu. První Mojžíšova klade důraz na svatost soboty. Bůh odpočinul od veškeré své činnosti a to ukazuje, jak by se měl chovat člověk svořený k jeho obrazu.“

2. Jaký rozdíl činí První Mojžíšova mezi sedmým dnem a ostatními dny týdne? 1 Moj 1,5.8.13.19.23.31; 2,2.3

Na rozdíl od ostatních šesti dnů, není sedmý den stvoření označen jako „večer a jitra“. Někteří učenci se proto domnívají, že sedmý den je jakýmsi neohraničeným obdobím, které má být obnoveno po vypořádání se s hříchem. Tato teorie však nebere v úvahu tři důležité skutečnosti: 1) Sedmý den je ve Starém zákoně označen stejným slovem (jóm — den) jako ostatních šest dnů; 2) poslední den stvoření je nazván v pořadí dnem sedmým; 3) čtvrté přikázání zahrnuje sedmý den do týdne jako jeho součást (2 Moj 20,8-11). Sedmý den stvořitelského týdne se svou délkou nijak neliší od ostatních šesti dnů.

Slovo „jóm“, jímž je v hebrejštině označen den, znamená vždy — je-li použito s řadovou číslovkou (prvý, druhý atd.) — čtyřiadvacetihodinový cyklus. První Mojžíšova tedy hovoří o stvoření v šesti čtyřiadvacetihodinových dnech. Není bez zajímavosti, že délka roku se řídí podle oběhu Země kolem Slunce, délka měsíce souvisí s dobou oběhu Měsíce kolem Země, avšak délku jednoho týdne nelze určit podle přírodních úkazů. Bůh sám stanovil pro člověka nejlépe vyhovující pracovní cyklus.

Sobota na Sínaji

1. Jaký význam má slovo „pamatuj“ („pomni“ - kral.) ve čtvrtém přikázání?
2 Moj 20,8

„Pamatuj“ ukazuje, že sobota byla ustanovena dříve, než bylo zapsáno Desatero na Sínaji. Navíc, při putování po poušti Bůh seslal šestý den dvojnásobnou porci many, aby Izrael mohl zachovat sedmý den — sobotu Hospodinovu (2 Moj 16,4.5. 22-30). Sobota má svůj původ v zahradě Eden. Byla zachovávána člověkem od počátku.

2. Kdo napsal Desatero na kamenné desky na Sínaji? 2 Moj 20,1.2

„Já jsem Hospodin. Doslova — ‚Já jsem JH̄VH.‘ Jméno je odvozeno od slovesa ‚být‘ nebo ‚stát se‘... Když Ježíš hovořil k Židům, řekl: ‚Dříve než se Abraham narodil, JÁ JSEM.‘ (Jan 8,58) Posluchači pochopili, že se představuje jako ‚Hospodin‘ Starého zákona. To vysvětluje také jejich postoj a snahu Krista zabít.“ (1BC 601)

3. Slouží sobota k duchovnímu či fyzickému odpočinku? 2 Moj 20,11; 1 Moj 2,2

Sobota je dnem, kdy máme odložit všechny naše každodenní starosti. V sobotu bychom neměli vykonávat žádnou běžnou „světskou“ práci. Tento den bychom měli strávit ve společenství Boha a spoluvěřících, bohoslužbou a také se věnovat své rodině, případně přátelům, které přes týden mnoho nevidíme. Sobota by pro nás měla být zvláštním dnem, kdy můžeme přijmout požehnání, které na tento den Bůh vložil.

Vyjití z Egypta a sobota

1. V čem se liší znění čtvrtého přikázání při jeho opakování? 5 Moj 5,12-15

Událost, která zastíňuje celou historii Izraele, je slavné vyvedení z Egypta. Byl to Bůh, který zázračně zachránil Izrael před jistou smrtí z rukou egyptské armády. Národ stanul na břehu Rudého moře a pronásledován egyptským vojskem neměl možnost se bránit. Situace vypadala beznadějně. Na jedné straně vysoké hory, na druhé moře a vzadu vojsko. Jediné, co mohl národ udělat, bylo spolehnout se na Boha. Bůh zasáhl, vysvobodil svůj lid a vyvedl ho na poušť, aby si odpočinul. Vyvedení z Egypta se stalo podobenstvím o sobotě. Odpočinutí v Kristu přináší velké požehnání.

2. Proč je také sobota památkem vysvobození? Jaký to má pro nás význam? 5 Moj 5,15

2 Moj 20 hovoří o svěcení soboty jako památníku stvoření. 5 Moj 5 se zmiňuje o zachovávaní soboty jako památky na vysvobození z Egypta. Je zde rozpor, nebo jde o prohloubení souvislosti? 5 Moj 5 představuje hlubší pochopení významu soboty. Sobota je oslavou záchrany u Rudého moře a je také památkou stvoření. Obě události ukazují na vztah Svořitele ke stvoření. V obou případech Kristus dává a člověk přijímá. Sobota ukazuje, že člověk je povolán k tomu, aby odpočinul v Kristu.

Je pravda, že sobota byla dána Izraeli, ale je také pravda, že existovala ještě dříve, než vznikl Izrael jako národ (1 Moj 2,1.2).

3. Když tě tvůj přítel — nekřesťan — požádá, abys mu vysvětlil význam soboty ve tvém životě, co mu odpovíš?

Sobota jako znamení

1. Jak souvisí zkušenost požehnání soboty s historickou událostí vyjití z Egypta? Ez 20,9-12

Ezechiel 20 znovu hovoří o vyvedení z Egypta. Izraelité byli zotročeni pod falešnými bohy Egyptanů. Kristus si přál, aby byli vysvobozeni. Izraelci také světili sobotu, „aby věděli, že já Hospodin je posvěcuji“ (Ez 20,12). Slovo „posvěcuji“ ukazuje na hlubší význam soboty. Svatý (hebr. qadoš a řecky hagios) znamená „oddělený“. Když Kristus vyvedl Izrael z Egypta, oddělil svůj lid od Egyptanů. Tato událost ukazuje na to, že Kristus si přál oddělit svůj lid od světa a sjednotil ho s Bohem.

Ježíš Kristus dal Izraeli sobotu jako znamení jejich svobody. Nebyli však vysvobozeni jen proto, aby byli svobodní. Byli vysvobozeni proto, aby byli s Kristem. A pouze ve vztahu k němu mohou být lidé skutečně svobodní.

2. Co to znamená, že sobota je znamením posvěcení? Ez 20,12

Prorok Ezechiel hovoří o obnovujícím působení Stvořitele. Kristus stvořil člověka, a proto jedině on má moc ho obnovit. Posvěcení je Boží čin, nikoli výsledek lidské snahy. Sobota je znamením posvěcení, které dává Bůh.

3. Jaký vztah má mít člověk k tomuto znamení posvěcení? 2 Moj 31,13.16.17

„Sobota je znamením poslušnosti. Ten, kdo ze srdce dodržuje čtvrté přikázání, bude věrný i v ostatních přikázáních.“ (6T 350)

4. Proč je sobota představena jako zkouška lidu poslední doby?

Kristus a sobota

1. Co bylo cílem Ježíšova veřejného působení? Luk 4,18.19 (srovnej s Iz 61,1.2)

Kristus řekl, že přišel vysvobodit vězně. Izraelité žili v horším otroctví, než jaké prožívali v Egyptě. Spoutáni řetězy tradic se pokoušeli svými činy získat přízeň nebes.

2. Jakým způsobem představuje Ježíš pravý význam soboty? Luk 13,11-14; Jan 5,1-15

Kristus často v sobotu uzdravoval, aby ukázal svou touhu po osvobození lidí. Spojil uzdravování se svěcením soboty. Chtěl ukázat, že „sobota byla učiněna pro člověka, a ne člověk pro sobotu“ (Mar 2,27). Člověk u rybníka Bethesda byl nemocný osmatřicet let (Jan 5,5). Kristus věděl, že tento muž se bude dále radovat ze soboty, která přináší zvláštní společenství se Spasitelem. Jestliže neprožíváme Boží přítomnost ve svých životech, „zkušenost soboty“ zůstává neúplná, a to i přes naši snahu světit sedmý den.

3. Proč Kristus zemřel v pátek? Luk 23,54; 24,1

Pátek na konci stvořitelského týdne a pátek — den ukřižování jsou počátkem nového období. Po obou zmíněných dnech následovala sobota. Avšak sobota, která následovala po ukřižování, měla zvláštní význam. Kristova smrt byla počátkem největšího exodu v dějinách. Kristus zemřel, aby všichni lidé mohli být svobodní. Golgota je zřetelným projevem rozdílu mezi Stvořitelem a stvořením. Bůh pro nás udělal něco, čeho bychom my sami nikdy nebyli schopni.

4. Jak můžeme jako církev oslavovat toto velké vysvobození?

Doporučené studium

Prostuduj si následující texty a zamysli se nad tím, jaký mají vztah k poselství o sobotě: Zj 1,10; 7,1-3; 9,4; 11,19; 14,7; 15,2. „Satan se stále snaží překrucovat ve svém podání Boží povahu, povahu hříchu i to, o co vlastně jde ve velkém sporu.“ (VLB 405)

„Od počátku velkého zápasu bylo satanovým cílem představit Boží charakter ve falešném světle a vyvolat v lidech vzpouru proti Božímu zákonu.“ (PP 246)

Boží zákon je odrazem jeho charakteru, a proto jakýkoli pokus o změnu zákona je pokusem o změnu samotného Boha. Proto satan v nebi „prohlašoval, že všechno zlo je výsledkem božské vlády, a tvrdil, že jeho úmyslem je zlepšit nařízení Hospodinova. Proto bylo třeba, aby rozvinul povahu svých požadavků a aby ukázal, jak budou působit jím navrhované změny v Božím zákoně.“ (VLB 355)

V době konce použije satan stejnou strategii, s níž uspěl v nebi i v zahradě Eden. „Skrze spiritismus se satan projeví jako dobrodinec lidstva, neboť léčí nemoci lidí a předstírá, že zavádí nové, vyšší náboženství; současně však působí jako hubitel.“ (VLB 419)

Diskusní otázka

Jeden tvůj přítel se tě zeptá, kde získáváš dostatek času, abys mohl stihnout všechny své povinnosti, když jeden den v týdnu vůbec nepracuješ? Jak bys vysvětlil požehnání soboty?

Shrnutí

Sobota jako součást Božího věčného zákona se týká vztahu mezi Bohem a člověkem (2 Moj 20,8-11). Sobota vede k lásce k Bohu i k lidem (Mar 22,37-40). Sobota zjevuje Boha lásky; je věčným darem pro člověka.

Západ slunce: 20.33

Kristus, nebo Babylon?

Základní text

„Za ním letěl druhý anděl a volal: ‚Padl, padl veliký Babylon, který opojil všechny národy svým smilstvím a dal jim pít z poháru hněvu.‘“ (Zj 14,8)

Základní myšlenka

Moderní „Babylon“ lze chápat jako falešná náboženství, která odporují Boží pravdě a jeho lidu. Protože charakter a podstata Babylona jsou zjeveny v Božím slovu, nemusíme být oklamáni.

Starověký Babylon je předobrazem moderního „Babylona“. V různých dobách své existence byl Babylon synonymem náboženského zmatku. Někdo by možná předpokládal, že lidé po potopě zůstanou v těsnějším vztahu k pravému Bohu, a vyhnou se tak odpadnutí, jehož důsledkem byla naprostá zkáza předpotopního světa. Avšak to se nestalo. Místo aby se poučili, začali lidé po potopě opět vyvyšovat sebe a své modly. Oddali se svým náboženským představám a vzdálili se od Hospodina. Výsledkem bylo rozdrobení lidské společnosti a rozpad systému hodnot.

Moderní „Babylon“ je také synonymem zmatku v náboženské a filosofické oblasti. Sjednocení náboženství, založené na jiném základě než na Bibli, vytváří Babylon. Otázka, na níž si bude dříve nebo později nucen každý odpovědět, zní: „Komu věnuji svou věrnost a oddanost, Kristu, nebo Babylonu?“

Starověký Babylon

1. Kdo poprvé postavil Babylon? 1 Moj 10,8-11 Jaký měli k tomu důvod první stavitelé a obyvatelé starověkého města? 1 Moj 11,1-9

Podle 1 Moj 11,9 jméno „Bábel“ znamená „zmatení“. S největší pravděpodobností je odvozeno od hebrejského slovesa „balal“ — zmást. Věž babylonského chrámu zmíněná v historických záznamech z počátku druhého tisíciletí př. Kr. byla nejvyšší a největší stavbou starověké Mezopotámie. Archeologové však našli pouze základy a zbytky schodiště. Přesto však se dochoval klínopisný záznam popisující babylonskou věž a historik Herodotos se o ní také zmiňuje. Je tedy možné sestavit poměrně přesný obraz této nevyšší stavby. Věž byla vysoká asi 91 m, rozdělená do sedmi pater a na vrcholu se nacházela svatyně zasvěcená bohu Mardukovi. Zničení této stavby bylo dokonáno v době, kdy vládl král Xerxes.

2. K jakému období Babylona se vztahují slova knihy Zjevení, která souvisí s prococtvími o poslední době? Zj 7,2; 16,12.19; 17,3-6; 18,1-4

Anděl s pečetidlem (Zj 7,2) a králové, kteří zničí moderní Babylon (Zj 16,12), mají přijít „od východu“ nebo „od východu slunce“ (Iz 41,25; řecky „af héliu anatólón“). Král Kýros, který dobyl starověký Babylon, přitáhl od východu. Bůh říká skrze Izajáše: „Vzbudil jsem muže od severu a přišel od východu slunce. Vzyvá mé jméno. Přichází! Knížata jsou jako hlína, on jako hrnčič, jenž šlape jíl.“ (Iz 41,25) Kýros přišel od východu — z Persie — a vstoupil do Palestiny na severu blízko Charkemiše. Tak jako Kýros se svou armádou dobyl Babylon a umožnil Božímu lidu návrat do zaslíbené země, tak Kristus zničí moderní Babylon a osvobodí svůj lid, aby se mohl vrátit do zaslíbené země (Jan 14,1-3).

Babylon v přeneseném významu

1. O jakém místě Petr hovoří, když mluví v 1 Petr 5,13 o „Babylonu“?

„Těžko lze tvrdit, že apoštol Petr někdy byl ve skutečném Babyloně. Na druhé straně tradice charakterizuje Řím stejnými slovy jako Babylon... Je známo, že první křesťané, když hovořili o hlavním městě římského impéria, aby se vyhnuli pronásledování..., používali krycí název ‚Babylon‘. Komentátoři se shodují, že Petr zde používá výraz ‚Babylon‘ pro označení Říma.“ (7BC 589)

Malý roh z Daniele 7 vyrostl na hlavě čtvrté šelmy. Roh symbolizuje papežský Řím, který vyrostl z římského pohanského impéria.

2. Jakou mocnost představuje žena, o níž se hovoří ve Zj 17,1-6?

Tak jako drak se sedmi hlavami a deseti rohy (Zj 12,3) „dal svou sílu i trůn i velkou moc“ (Zj 13,2) šelmě, která vypadala jako levhart, tak šelma nachové barvy se sedmi hlavami a deseti rohy ze Zj 17,3 nesla ženu (verše 4-6). Po panování římského impéria následovala v době středověku vláda papežské moci. Církev se spojila se státní mocí a zrodila se tragédie.

V prvních staletích křesťanské církve se dostaly do věrouky skutečnosti, které nevycházely z Bible, a proto v teologii nastal určitý zmatek. Zde byl položen základ moderního „Babylonu“. Od druhého století a během celého středověku pronikaly do učení křesťanské církve další falešné nauky.

Uveďme si alespoň několik příkladů falešných nauk, která během staletí pronikla do církve: svěcení neděle, učení o nesmrtelnosti duše a věčném utrpení, učení o tom, že tradice a autorita církve stojí nad Bibli, křest dětí, uctívání Marie a svatých, učení o transsubstanciaci, instituce zpovědi, očistec, neomylnost papeže a spasení z víry a skutků.

Reformátoři šestnáctého století (Luther, Kalvín, Zwingli, Latimer a mnozí další) odmítli některé falešné pravdy a vraceli se zpět k poselství Bible.

Jak lze odhalit moderní Babylon (1. část)

Reformátoři šestnáctého století odmítli mnohé z falešných učení středověké církve a přijali Bibli jako jediné pravidlo víry a života. Tvrdili, že církev nestojí nad Bibli. Tradice nemůže měnit biblickou věrouku. Spasení přichází pouze skrze víru. Dobré skutky a zachovávání Božího zákona jsou výsledkem změny, která se odehrála v člověku, když poznal Kristovu milost a získal spasení. Hříchy bychom měli vyznávat přímo Bohu, nikoli lidem. Učení o transsubstanciaci je také nebiblické. Očistec, uctívání Marie a svatých i neomylnost papeže — to vše jsou nebiblická učení.

Existují však dva závažné body učení středověké církve, které reformátoři a jejich následovníci neodmítli, a to je nauka o nesmrtnosti duše a svěcení neděle.

- 1. Když moderní „Babylon“ začal šířit falešné učení, které postupně pronikalo do křesťanství, proč tedy věříme, že Zj 14,8 hovoří o dnešní době? Nepadl Babylon duchovně již ve středověku? Zj 17,5.15-18**

Zjevení 17 nehovoří pouze o období středověku. Babylon má dcery. Je „matkou všeho smilstva a všech ohavností na zemi“ (Zj 17,5). Dcerami středověké církve jsou ty současné církve, které se ztotožňují s jejím učením. Před koncem času mocnosti znázorněné šelmou a deseti rohy vzplanou nenávisť proti Babylonu a zničí ho (Zj 17,16). Babylon je „veliké město panující nad králi země“. Moc znázorněná Babylonem i její přísluhovači budou na konci času zničeni (Zj 18,21; 19,20).

- 2. Jakým způsobem se Bible staví proti nebiblickým učení? Dan 7,25; Zj 13,16.17; 1 Tim 6,16; Mal 4,1-3; Řím 3,21**

Na rozdíl od Babylonu Kristus nabízí pravý den odpočinku (Mat 24,20). Bible hovoří o smrti jako o spánku, po němž následuje radost vzkříšení (1 Kor 15, 51-54), o konečném vypořádání se s hříchem, o zničení bezbožných (Zj 20,9) a spasení z víry (Gal 2,20).

Jak lze odhalit moderní Babylon (2. část)

1. Která nebiblická učení odporují těmto textům?

Mat 16,18.19

1 Jan 1,9

Jak 2,10-12

Kol 2,9

1 Tes 4,16-18

Ježíš nikdy neučil, že církev bude postavena na Petrovi a římských biskupech. Mat 16,18 dává do protikladu slova „petros“ — kámen a „petra“ — skála (skalní masiv), na níž Kristus postaví svou církev. „Nikdo totiž nemůže položit jiný základ než ten, který už je položen, a to je Ježíš Kristus.“ (1 Kor 3,11) Sám Petr učil, že Kristus je základem církve (1 Petr 2,6-8). Nikdo nemá právo přivlastnit si Kristovu moc (viz Ef 1,22.23; 5,23).

Neexistuje biblický text, který by podporoval vyznávání hříchů knězi ve zpovědnici. Pouze Kristus je naším Prostředníkem (1 Tim 2,5; 1 Jan 2,1; Žid 9,15).

Některé církve však šly ještě dále než reformátoři šestnáctého století a přinesly myšlenku, že učení o spasení pouze z víry nás zbavuje povinnosti zachovávat Boží zákon, Desatero. Bible však zřetelně říká, že Desatero je Boží normou spravedlnosti a nemůže být nikdy změněno nebo dokonce zrušeno (Řím 3,31; 7,7.12.14; 8,3.4; Zj 12,17).

Jiné církve odmítají plné božství Ježíše Krista. Bible však učí, že Ježíš je Bůh právě tak jako Otec i Duch svatý (Kol 1,19; Jan 5,18; 8,58).

Další církve zase učí o tzv. „tajném vytržení“, tedy o tom, že Boží věrní budou tajně přemístěni z tohoto světa před závěrečnými katastrofami a Kristovým příchodem. Bible však učí něco jiného, jak dokazují například texty 1 Tes 4,13-18 a 1 Kor 15,51-54. Vzhledem k tomu, že mnohé církve přijaly učení o nesmrtelné duši, jsou dnes, žel ,otevřeny vlivu spiritismu (viz Zj 16,13.14; 2 Tes 2,8-12).

Kristova závěrečná výzva

Prostuduj si Zj 18,1-5 a odpověz na následující otázky:

1. Kdo šíří Kristovo poselství pro poslední dobu?
2. Jak bude země „ozářena jeho slávou“ (Zj 18,1)?
3. Proč je poselství ze Zj 18,3 opakováno?
4. Jak se naplní slova Zj 18,3?
5. Kdo jsou podle 4. verše Boží lidé v Babylonu? Kdy z něho vyjdou?

„Bible říká, že před příchodem Páně nastoupí ‚samá lživá moc a znamení a div a samý klam nepravosti‘ způsobený satanem a že ti, kdo ‚nepřijali lásku k pravdě, aby byli spaseni‘, budou ponecháni, aby podlehli ‚působivosti bludu, aby uvěřili lži‘ (2 Tes 2,9-11; kral.).

Teprve až nastane takový stav a církev se v celém křesťanstvu dokonale spojí se světem, bude pád Babylonu úplný. Tato změna se blíží, a k úplnému splnění Zjevení 14,8 dojde teprve v budoucnosti.

Přes duchovní tmou a odcizení Bohu, které vládne v církvích, jež představují Babylon, je většina pravých následovníků Kristových stále v těchto církvích. Je mezi nimi mnoho těch, kteří ještě neslyšeli zvláštní pravdy pro tuto dobu. Nemálo z nich je nespokojeno se stavem, v němž se nacházejí, a touží po jasnějším světle. Marně však hledají obraz Krista v církvích, s nimiž jsou spjati. Jak se tyto náboženské obce stále více a více uchylují od pravdy a stále těsněji se spojují se světem, zvětšuje se stále více rozdíl mezi oběma skupinami, až nakonec vyústí v naprostý rozchod. Přijde doba, kdy ti, kdo Boha milují nade vše, nebudou moci být nadále spojeni s těmi, kdo budou ‚milovníci rozkoše víc než milovníci Boha; budou sice zachovávat tvářnost zbožnosti, ale nebude na nich znáti její moc.‘ (2 Tim 3,4.5; kral.)

Zjevení 18 poukazuje na dobu, kdy po zavržení trojího varovného poselství ze Zjevení 14,6-12 dosáhne církev stavu, který předpovídá druhý anděl, a kdy lid Boží, jež bude stále v Babyloně, bude vyzván, aby se od církve oddělil. Toto poselství bude posledním, jehož se kdy světu dostane; a svůj úkol splní.“ (VLB 279.280)

Nám spojení se světem nehrozí? Jaký význam má proroctví o Babylonu pro nás?

Doporučené studium

Prostuduj si texty v knize Zjevení, které hovoří o silné náboženské mocnosti poslední doby: Zj 13,11-17; 14,8-10; 15,2; 16,13.14; 17,5.6.15-18; 18,1-10; 19,20.

„Jedním ze satanových klamů je spojovat se lži právě jen tolik pravdy, aby lež vypadala věrohodně. Vůdcové hnutí za zavedení neděle mohou hájit a prosazovat reformy, jež jsou pro lidi potřebné a hlásat zásady, které jsou v souladu s Bibli; je-li však při tom hlásán požadavek, jenž se přičí Božímu zákonu, nemohou se s ním Boží služebníci ztotožnit. Ničím nelze ospravedlnit nahrazení Božích přikázání lidskými předpisy.

Satan používá dvou lží, aby oklamal lid, lži o nesmrtelnosti duše a o svatosti neděle. První lež vytváří podmínky pro působení spiritismu, druhá buduje sympatie k Římu. Protestanté Spojených států budou prvními, kteří vztáhnou ruku přes propast, aby uchopili ruku spiritismu; vztáhnou ruku, aby si ji potřásli s mocí Říma a pod vlivem tohoto trojnásobného spojení půjde tato země ve šlépějích Říma a pošlape právo na svobodu svědomí.“ (VLB 419)

Diskusní otázky

1. Tvůj soused je kritický vůči církvi adventistů, protože knihy, které vydává, tvrdí, že církve, které zachovávají neděli, jsou součástí Babylonu. Jaké vysvětlení bys podal, abys zmírnil kritický postoj souseda?
2. Je možné představit poselství druhého anděla (Zj 14,8), aniž bychom byli kritičtí vůči jiným náboženským seskupením? Pokud ano, jak?
3. Poselství prvního anděla je pozitivní, druhé negativní. Jaký je vztah mezi oběma poselstvími?
4. Jakou odpovědnost mají adventisté uprostřed Babylonu?

Shrnutí

Knihy Zjevení nastiňují vzestup a pád starověkého Babylonu jako ilustraci vzestupu a pádu mocnosti, kterou — i když bude odporovat Bibli — budou lidé přijímat. Pouze znalost a přijetí učení Bible a setrvání v trvalém společenství s Kristem nám může zajistit Boží požehnání a dar věčného života.

Západ slunce: 20.21

Kristus, nebo drak?

Základní text

„Neboť Beránek, který je před trůnem, je bude pást a povede je k pramenům vod života. A Bůh jim setře každou slzu z očí.“ (Zj 7,17)

Základní myšlenka

Kristus — Beránek dnes nabízí kříž a věčný život bez hříchu a jeho následků.
Drak — satan dnes nabízí hojnost požitků a radovánek v hříchu a následnou věčnou smrt.

Beránek a drak. Kapitoly 4 a 5 v knize Zjevení popisují Janovo vidění. Jan viděl Boha na trůnu (Zj 4,2-4) a před ním nebeský soud. Zj 5,6 — Beránek představuje Krista, jehož krev byla prolita pro záchranu všech lidí. Celá nebesa zpívají a volají: „Hoden jest Beránek, ten obětovaný, přijmout moc, bohatství a moudrost, sílu, poctu, slávu i dobrořečení.“ (verš 12)

Janův popis draka je naprosto jiný (Zj 12,3). Tato démonická bytost s sebou strhla třetinu nebeských bytostí, snažila se zničit malého Ježíše, když přišel na svět, a iniciovala pronásledování, mučení a vraždění Božích věrných během dějin. Stejný drak obrátí svou nenávist proti věrným na konci času (Zj 12,17). Komu budeš soužit ty — drakovi, nebo Beránkovi?

Drak se staví proti Desateru

1. Proč drak vede válku proti těm, kdo „zachovávají Boží přikázání“? Zj 12,17; Iz 14,12-20; Ez 28,11-17

Iz 14 ztotožňuje babylonského krále s Luciferem, satanem, jenž byl vyvržen z nebe, protože zpochybnil Boží autoritu a moc. Ez 28 ukazuje charakter satana na příkladu týrského krále. Pýcha opanovala mysl Lucifera. Tento anděl zatoužil „měřit se s Nejvyšším“ (Iz 14,14) a jeho snaha vyústila v tragédii nejen pro něho samotného, ale i pro celou jednu třetinu andělů.

Satan se snaží zmocnit se Boží autority útokem na základ Boží vlády — věčný zákon lásky.

2. Co učil Ježíš o Desateru? Mat 5,17-19 Co učí apoštol Pavel? Řím 3,31; 7,7.12.14; 8,3.4 A co učí evangelista Jan? 1 Jan 2,4; 5,2-5

Ti, kdo tvrdí, že není nutné zachovávat Desatero, se ztotožnili s drakem. Každý, kdo říká, že není možné v Boží síle zachovávat Desatero, hlásá poselství draka. Bible představuje Kristovy pravé následovníky jako „služebníky spravedlnosti osvobozené od hříchu“ (Řím 6,18). Takového duchovního vítězství lze dosáhnout věrností Božímu zákonu.

„Ježíš, hledě prorockým zrakem na poslední pokolení lidí, viděl, že svět žije v klamu, podobném tomu, který způsobil zkázu Jeruzaléma. Velkým hříchem Židů bylo jejich zavržení Krista; velkým hříchem křesťanského světa bude jeho zavržení zákona Božího, základu Boží vlády na nebi i na zemi. Předpisů Hospodinových nebude dbáno, lidé jimi budou pohrdat. Miliony hříchem zotročených satanových otroků, odsouzených k smrti, odmítnou naslouchat slovům pravdy, až přijde jejich den navštívení.“ (VLB 19)

Drak se staví proti Ježíšovu svědectví

1. Co znamená „Ježíšovo svědectví“, proti němuž se drak staví? Zj 19,10; 22,8.9

Drak vede válku proti těm, kteří se „drží svědectví Ježíšova“ (Zj 12,17) Sloveso „držet se“ (řecky echó) znamená „mít, držet, chránit“. Lid poslední doby chrání Ježíšovo svědectví.

V souvislosti s výrazem „Ježíšovo svědectví“ si prostuduj Zj 19,10. Jan se chtěl poklonit andělu, který byl poslán, aby vydal svědectví o Ježíši (Zj 1,1.2). Anděl se ztotožnil s těmi, kdo obdrželi Ježíšovo svědectví jako Jan. Anděl dále řekl: „Kdo vydává svědectví Ježíšovi, má ducha proroctví.“ (Zj 19,10)

Zj 22,8.9 říká, že Jan opět padá na zem před andělem. Anděl mu však znovu říká: „Střež se toho! Jsem jen služebník jako ty a tvoji bratři proroci a ti, kdo se drží slov této knihy.“ (Zj 22,9) Ti, kteří „se drží“ (řecky echó) Ježíšova svědectví (Zj 19,10), jsou „proroci“ (Zj 22,9). „Duch proroctví“, jímž byl obdařen anděl, Jan a ostatní proroci, je Ježíšovo svědectví o něm samém. Ježíšovo svědectví je tedy prorockým darem, a také poselstvím proroků.

Drak se pokouší odvrátit lidi od poselství proroků i od daru proroctví určeného pro dobu konce.

Ellen Whiteová o svém daru napsala: „Satan probudí v lidech nenávist vůči svědectví. Jeho snahou bude oslabit víru církvi z tohoto důvodu: Satan nemůže tak dobře přinášet své podvody a klamy tam, kde jsou brány v úvahu rady a varování Božího Ducha.“ (1SM 48)

„Adventisté, kteří se postaví pod satanův prapor, se jako první vzdají své víry ve varování a rady obsažené ve Svědectví Božího Ducha.“ 2SM 84

Drak podporuje rouhání

První šelma ze Zjevení 13 představuje pozemskou mocnost, která je podporována a řízena satanem — drakem. Písmo říká: „A drak jí dal svou sílu i trůn i velkou moc.“ (Zj 13,2)

1. Čeho se týká hřích rouhání, z něhož je tato mocnost obviněna? Zj 13,1.5.6; Jan 10,33; Luk 5,21

Ježíš byl obviněn z rouhačství, protože o sobě tvrdil, že je Bůh (Jan 10,33). Pavel hovoří o příchodu „člověka nepravosti“ (2 Tes 2,3.4). Tato moc se postaví proti Bohu a vyvýší sebe sama „nade všecko, co má jméno Boží nebo čemu se vzdává Božská pocta. Dokonce usedne v chrámu Božím a bude se vydávat za Boha.“ (verš 4) Tato moc nebude před příchodem Krista zlomena (verš 8).

První šelma ze Zj 13 představuje stejnou mocnost, o níž píše Pavel. Bylo jí dáno, aby „měla moc po čtyřicet dva měsíce“ (Zj 13,5), 1260 dnů — let, tedy od r. 538 do r. 1798. Stejně období nacházíme u Daniele 7, během něhož vládne malý roh.

Středověká státní církev postavila na místo svého pastýře — Krista — jednoho z biskupů — člověka. Papež Lev XIII. napsal: „Nejvyšším učitelem církve je římský biskup. Jednota myšlení a obrana pravé víry vyžaduje úplné podřízení se církvi a římskému biskupu jako samotnému Bohu.“

2. Kdo jediný může odpouštět hříchy? žalm 103,2.3; 1 Jan 1,9; Sk 5,31

Ježíš byl obviněn z rouhačství, protože odpouštěl hříchy. Avšak církev ve středověku si přivlastnila právo odpouštět hříchy. Na tridentském koncilu (1545-1563) bylo stanoveno, že svátostné rozhřešení udělené knězem je právoplatným potvrzením, že hříchy jsou odpuštěny.

Drak podněcuje šelmu k pronásledování věrných

Zj 12,6.14 se zmiňuje o úspěších draka při potlačování Boží církve v období 1260 let (prorockých dnů) od r. 538 do r. 1798. O stejném období hovoří Zj 13,5. Čtyřicet dva prorockých měsíců po třiceti dnech je dohromady 1260 prorockých dní, což je ve skutečnosti 1260 let. Během tohoto období drak, tedy satan, inspiroval sobě oddanou církev, aby pronásledovala ty, kdo chtěli žít v souladu s Biblií, a ne s církevní tradicí.

1. Jak velká bude moc a autorita šelmy? Zj 13,7.8

Janovi byla ukázána moc šelmy „nad každým kmenem, národem, jazykem i rasou; budou před ní klekat všichni obyvatelé země, jejichž jména nejsou od stvoření světa zapsána v knize života.“ (Zj 13,7.8) Proroctví tedy nehovoří pouze o autoritě a moci šelmy ve středověku.

2. Popiš zápas, který musí prožít Boží věrní krátce před Kristovým příchodem. Dan 11,44; 12,1; Mat 24,9.10.21.22

Každá církev, která prosazuje nebo obhajuje násilí vůči těm, kdo odmítají její učení, se ztotožňuje s šelmou. Středověká církev pronásledovala ty, kdo se chtěli raději držet Bible, a ne církevních dogmat, které podporoval stát. Zj 13 ukazuje na dobu, kdy se taková netolerance znovu objeví. Učení Tomáše Akvinského ze 13. století, jež se týká této otázky, nebylo dosud odmítnuto:

„Pokud jde o heretiky, je třeba dbát na následující: Na jejich straně je hřích, za nějž by měli být nejen vyloučeni z církve, ale také zprovozeni ze světa... Když jsou zloději, lupiči a jiní zločinci odsouzeni k smrti světským soudem, o to více by měli být heretici — v okamžiku, kdy jsou usvědčeni z hereze —, ne pouze vyloučeni z církve, ale také popraveni.“ (T. Akvinský, Teologická suma 2/2, XI, 3)

To zní jako hlas draka! Podle proroctví tento hlas bude prosazovat stejné principy jako před staletími.

Hlas draka v posledních dnech

1. Koho představuje šelma s beránčími rohy, která „vyvstala ze země“ (Zj 13,11)? Zj 12,16

První šelma vyšla z moře (Zj 13,1). Moře představuje moře lidí (viz Zj 17,15). Země v protikladu představuje místo řídké zalidněné. Ve středověku „žena“, tedy Kristovi věrní následovníci, prchali na neobydlená území, aby se vyhnuli pronásledování (Zj 12,14.16). Tak vznikly i Spojené státy — z původních třinácti osad, které založili přistěhovalci.

„Měla dva rohy jako beránek“ (Zj 13,11). Beránek je symbolem Krista (Zj 5,6.9). Roh je v Bibli symbolem moci. Moc Spojených států byla založena na principech občanské a náboženské svobody a tolerance — opaku moci první šelmy. Tyto principy se staly základními kameny americké demokracie.

2. K čemu vede spolupráce obou šelem? Zj 13,11-18

Proroctví předpovídá, že Spojené státy budou spolupracovat s první šelmou (Zj 13,1) v budování spojení státu a církve a také při prosazování způsobu bohoslužby, která charakterizovala středověkou církev. Poslední část verše Zj 13,12 („které se zahojila její smrtelná rána“) upozorňuje, že tato mocnost působí dále i po roce 1798, kdy byla první šelmě zasazena smrtelná rána. Uzdravení rány přichází s obnovením papežské moci a s rozvojem spojení mezi státem a církví. Lze očekávat, že druhá šelma splní svou proročskou roli v tomto čase. Svým chováním (Zj 13,11) podpoří odpadlé náboženství a klamnými zázraky povede lidi k tomu, aby všichni přijali znamení šelmy (Zj 13,15.16). Odpadlé církve budou podporovat vlády zemí, aby přijaly zákony prosazující nebiblický způsob bohoslužby. Satan si klade za cíl sjednotit všechny odpadlé síly pod korouhev moderního spiritismu.

Doporučené studium

V knize Zjevení je představen „obraz šelmy“ jako nepřítel Božího lidu, který působí v posledních dnech. Prostuduj si Zj 14,9.11; 15,2; 16,2; 19,20; 20,4. Zamysli se nad tím, jak „drak“ (Zj 12), „šelma“ (Zj 13,1) a „falešný prorok“ (Zj 16,13) vedou svět ke zničení. Drak a jeho „duchové ďábelští“ (Zj 16,14) — to jsou mocnosti zla, které podporují „šelmu“ i „falešného proroka“.

„Víte, že satan přijde, aby oklamal vyvolené. Bude se prohlašovat za Krista a velkého lékaře a misionáře. Nechá sestoupit oheň z nebe před zraky lidí, aby dokázal, že je Bůh. Proto musíme stát pevně na pravdách Bible.“ (MM 87.88)

„Tisíce hlasů budou šířit výstrahu po celé zemi. Budou se dít divy, nemocní budou uzdraveni, znamení a zázraky budou provázet věřící. Také satan bude působit klamnými divy, dokáže dokonce, že oheň bude před lidmi sestupovat z nebe na zem (Zj 13,13). Tak budou obyvatelé země přinuceni, aby se rozhodli.“ (VLB 436)

„Přichází doba, kdy satan bude předvádět zázraky, aby ostatní uvěřili, že je Kristus. Pokud naše nohy nejsou pevně zakotveny v Boží pravdě, budeme od ní odvedeni. Bezpečí lze nalézt pouze při zkoumání pravdy.“ (EGW, 7BC 911)

Diskusní otázky

1. Jak se projevuje spiritismus v dnešním světě?
2. Jak lze použít téma tohoto k úkolu — aniž by ses snažil vyvolat strach z budoucnosti — k tomu, abys přivedl svého přítele ke Kristu?

Shrnutí

Drak a jeho pomocníci se staví proti Božímu zákonu a nabízejí místo jediného Boha různé falešné bohy — kněze, kteří tvrdí, že skrze ně lze dojít odpuštění hříchů. Kristus však nabízí moc k dodržování principů Božího zákona, vede k pravé bohoslužbě, k odpuštění i k věčnému životu a nebeskému království.

Západ slunce: 20.07

Kristova pečeť, nebo satanův cejch?

Základní text

„Z jejich úst nikdo neuslyšel lež; jsou bez úhony.“ (Zj 14,5)

Základní myšlenka

Na konci času budou dvě skupiny lidí: Jedni budou mít na svých čelích Boží pečeť, a druzí znamení šelmy. Pouze ti, kdo mají Boží pečeť, budou připraveni setkat se s Ježíšem, až opět přijde.

Velký spor mezi Kristem a satanem vyústí v závěrečné oddělení věrných od nevěrných při Ježíšově druhém příchodu (Mat 25,31-46). Boží rozhodnutí, do jaké kategorie bude každý člověk zařazen, záleží na tom, zda lidé odpověděli na volání Božího Ducha, nebo zda naslouchali slovům falešných učitelů. Boj mezi Duchem svatým a posly zla v životech lidí je s blížícím se koncem času stále intenzivnější. „Duch i nevěsta praví: ‚Přijď!‘“ (Zj 22,17), „duchové ďábelští, kteří činí zázračná znamení“ (Zj 16,14) však budou nutit každého, aby odmítl obvinění z hříchu a postavil se proti nebesům.

Ti, kdo odpoví na volání Ducha, přijmou Krista jako Spasitele a Pána a budou činit jeho vůli, jak je zjevena v Písmu, obdrží Boží pečeť poslední doby. Ti, kdo se odvrátí od Krista a odmítnou jeho zákon, přijmou znamení šelmy.

Otázka zní velmi prostě: Komu budu sloužit, Kristu, nebo satanu? Na našem rozhodnutí závisí náš věčný život.

Moc šelmy

V předcházejícím úkole jsme označili tři mocnosti působící v době konce. Jejich cílem je převracet Boží pravdu a působit proti Božímu lidu. Je to drak (Zj 12), levhart (Zj 13,1-10) a šelma s rohy podobnými rohům beránka (Zj 13,11-18). Drak je satan (Zj 12,9), který použil Římskou říši (verš 4) a středověkou církev (verše 6.14.15) ve snaze zničit Krista a jeho lid. Šelma vypadající jako levhart ze Zj 13,1-10 představuje papežství ve středověku i v době konce. Šelma s beránčími rohy (Zj 13,11-18) je symbolem Spojených států, které ve spolupráci s papežskou mocí prosadí zákon odporující biblické pravdě.

Při studiu Zj 13,16-18 se zamysli nad následujícími otázkami:

1. **Jaká část obyvatel země je nakloněna tomu, aby přijala cejch (znamení) šelmy?**
2. **Proč se hovoří o znamení šelmy na čelo nebo na ruce?**

Ze Zj 13,14 je jasné, že působení šelmy s rohy podobnými rohům beránka je celosvětové. Všichni obyvatelé země jsou nuceni, aby přijali cejch, tedy znamení (verš 16).

Protikladem znamení šelmy je Boží pečeť (Zj 7,1-8; 14,1-5). Boží pečeť přijímají Boží věrní na čelo. „Ruka“ na rozdíl od „čela“ (Zj 13,16) ukazuje, že někteří lidé budou myšlenkově souhlasit s šelmou, a jiní zase budou pouze ze strachu před pronásledováním dělat to, co šelma žádá.

3. **Jaké snahy lze vidět v dnešním světě v souvislosti s tímto proroctvím? Co se mění například ve vztazích mezi státem a církví v USA?**

Boží pečeť a znamení šelmy

1. Co je Boží pečetí? 2 Kor 1,22; Ef 1,13; 4,30
2. Co je znamením Boží stvořitelské i spasitelské moci? 2 Moj 1,13-17; Ez 20,12.20; Mat 24,20; Zj 14,7

V Písmu se někdy slova „znamení“ a „pečeť“ používají jako synonyma. Například v souvislosti s Abrahamem Pavel píše: „Znamení obřízky přijal jako pečeť spravedlnosti z víry, kterou měl ještě před obřízkou.“ (Řím 4,11) Abraham nebyl spasen skrze obřízku. Spasení získal z milosti, kterou přijal vírou. Obřízka byla znamením jeho zkušenosti spasení. Od Ježíšovy smrti není obřízka jako náboženský úkon nezbytná (Řím 2,28.29).

Boží znamení je něco viditelného. Božím znamením, neboli pečetí jeho stvořitelské a spasitelské moci, je sedmý den — sobota. Sobota je znamení, že Bůh je Stvořitel (1 Moj 2,1-3; 2 Moj 20,8-11).

Sobota je také znamením posvěcení a svatosti (2 Moj 31,13; Ez 20,12). Získání daru svatosti je umožněno Kristovou smrtí a působením Ducha svatého (1 Petr 1,2). Sobota je vyjádřením zkušenosti spasení z milosti.

3. Co je znamením papežství?

Satan si vybral jiný den bohoslužby jako znamení své moci a autority. Svěcení neděle protestantskými církvemi vlastně ukazuje, jakou autoritou je pro ně římský papež.

„Římští katolíci přiznávají, že změnu soboty provedla jejich církev a prohlašují, že zachováváním neděle uznávají protestanté moc jejich církve. V *Katolickém katechismu křesťanského náboženství* v odpovědi na otázku, který den se má zachovávat podle čtvrtého přikázání, se praví: ‚Podle Starého zákona byla posvěceným dnem sobota; avšak církev — poučená Ježíšem Kristem a řízená Duchem Božím — nahradila sobotu nedělí, takže nyní světíme první, a ne sedmý den. Neděle nyní znamená den Páně a je dnem Páně.‘

Jako znamení moci katolické církve uvádějí papežští pisatelé ‚právě přeložení soboty na neděli, čemuž se podrobují i protestanté; ...neboť zachováváním neděle uznávají moc církve zňzovat svátky a její přestoupení vykládat za hřích.‘ Co jiného je tedy změna soboty než známkou, znakem moci římské církve — ‚znakem šelmy?‘“ (VLB 320)

Kdy lidé přijmou znamení šelmy?

Odpověď nacházíme ve Zj 13,12-17:

1. Využila již šelma s rohy podobnými rohům beránka své moci ve prospěch první šelmy? (verš 12)
2. Nutí již druhá šelma „obyvatele země, aby klekali před první šelmou, které se zahojila její smrtelná rána“ (verš 12)?
3. Dělá již klamná znamení „ke cti první šelmy“ (verš 14)?
4. Nutí zmíněná šelma všechny lidi, aby dodržovali světské zákony, které vycházejí z pokynů církve (verš 16)?
5. Vytvoří šelma ekonomický tlak na ty, kdo odmítají přijmout její znamení (verš 17)?
„Křesťané v minulých dobách však zachovávali neděli — v domění, že tím zachovávají biblickou sobotu. I dnes jsou ještě v každé církvi, římskokatolickou nevyjímaje, opravdoví křesťané, kteří upřímně věří, že neděle je Bohem stanovená sobota. Bůh přijímá jejich upřímný úmysl a jejich poctivost. Bude-li však zachovávání neděle zavedeno zákonem a dostane-li se světu vysvětlení, jaké jsou jeho povinnosti k pravé sobotě, pak bude ten, kdo překročí Boží přikázání a prokáže svou věrnost vůči příkazu, který vydal Řím, ctít papežskou moc více než Boha. Bude uctívat Řím a moc, která si vynutila zachovávání neděle, které nařídil Řím. Bude uctívat šelmu a její obraz. Když lidé zavrhnou zřízení, o němž Bůh prohlásil, že je znaméním jeho moci, a budou uctívat místo toho něco, co zvolil Řím za znamení své nadřazenosti, přijmou tím znak oddanosti Římu — „znamení šelmy“. Teprve až bude otázka lidem jasně vyložena a lidé budou postaveni před rozhodnutí volit mezi přikázáními Božími a příkazy lidskými, tehdy ti, kdo setrvávají ve svém přestoupení, získají „znamení šelmy“. (VLB 320.321)
6. Jaký trest dopadne na ty, kdo uctívají šelmu a její obraz, a přijali její znamení? Zj 14,9-11

Zapečetění Kristovým charakterem

1. Co je tou pečetí na čelích Božího lidu poslední doby? Zj 7,1-3; Zj 14,1

Zj 14,1 říká „mají na čele jméno jeho i jméno jeho Otce“ (srovnej se Zj 3,12; 22,4). Jméno Otce a jméno Kristovo — to jsou symboly jejich charakteru.

Žalmista píše: „Budu vzdávat chválu Hospodinu, že je spravedlivý, budu zpívat žalmy jménu Hospodina, Boha nejvyššího.“ (žalm 7,18) Jméno Páně je symbolem jeho spravedlnosti. Když chválíme jméno Páně, oslavujeme svatost Božího charakteru. Žalmista také říká: „Přiznejte Hospodinu chválu jeho jména, v nádheře svatyně klanějte se Hospodinu.“ (žalm 29,2)

2. Jak nám Ježíš předává svůj charakter? Efez 1,13.14; Zj 3,5; 6,11; 19,7.8

Duch svatý dává Kristovu spravedlnost do srdcí věřících (Řím 8,9.10). Prožijeme-li zkušenost znovuzrození (Jan 3,1-16), získáváme pečeť Ducha „jako závdavek našeho dědictví na vykoupení těch, které si Bůh vydobyl k chvále své slávy“ (Efez 1,14).

Přítomnost Ducha v našich srdcích nám umožňuje duchovně růst ke konečnému vítězství nad hříchem, které předchází přijetí Boží pečeti poslední doby. Ti, jejichž jména jsou zapsána v knize života, jsou vítězové v Kristu (Zj 3,5). Zjevení 6,11 říká doslova: „Každému z nich bylo dáno bílé roucho a bylo jim řečeno, aby vydrželi ještě chvíli, dokud jejich spoluslužebníci a jejich bratři, kteří mají být zabiti, *nebudou naplněni*.“ V moci Ducha svatého Boží lid poslední doby dosáhne plného vítězství v Kristu. Boží věrní budou zapečetěni a jejich jména budou navěky zapsána do knihy života a satan již nad nimi nebude mít žádnou moc.

Boží jméno, jeho charakter je zjeven v stvořitelské a spásitelské činnosti, je- jímž znamením je sobota. Ti, kdo získají dar Ducha svatého, zachovávají sobotu jako velký památník vítězství v Kristu.

Kdy Boží lid získá pečeť poslední doby?

1. Jakou odpověď lze vyčíst z textu Zj 6,11; 7,3?

Zj 6,11 se splní v okamžiku rozlomení páté pečeti na svitku, který vzal Kristus z ruky otcovy (Zj 5,6.7; 6.9). Mrtvi jsou obhájeni v předadventním soudu (Zj 6,11). Jejich žijící bratři jsou „naplněni“, tedy „dokonali“ ve smyslu vítězství nad hříchem během stejného předadventního soudu. Potom přichází Kristus (Zj 6, 12-17). Otázka, která je položena ve verši 17., je zodpovězena ve Zj 7,1-8. Ti, kdo jsou schopni stát beze strachu v okamžiku Ježíšova příchodu, jsou zapečetěni na svých čelech.

„Jedinou nadějí má člověk v Ježíši Kristu... Čisté a svaté roucho není připraveno, aby bylo oblečeno *po* vstupu do města. Všichni, kteří vejdou, budou na sobě mít šat Kristovy spravedlnosti a Boží jméno bude napsáno na jejich čelech. Toto jméno je symbolem, jenž viděl apoštol ve vidění, a je důkazem věrnosti všem Božím přikázáním.“ (Synové a dcery Boží 370)

„Dříve než přijde čas soužení, všichni obdržíme pečeť živého Boha. Potom jsem viděla čtyři anděly bránící čtyřem větrům. Viděla jsem hlad, mor a meč. Povstal národ proti národu a celý svět byl uvržen ve zmatek.“ (EGW, 7BC 968)

2. Jak charakterisuje Bible věřící v době Kristova příchodu? Zj 14,4.5; 15,2-4

Ti, kdo přijmou Boží pečeť poslední doby, jsou Boží spravedliví a věrní. Když se Kristus objeví, budou zde stát neohroženě. Na které straně stojíš ty?

Doporučené studium

Zjevení 14,5 lze přeložit: „V jejich ústech nebyla nalezena lež, neboť jsou bez úhony.“ Slovo přeložené jako „bez úhony“ nebo „bez viny“ je použito také v následujících textech: Efez 1,4; 5,27; Kol 1,22; Ju 24. Jak souvisí tyto texty se Zj 14,5?

„Musíme se vzdát své vlastní spravedlnosti a přijmout spravedlnost Kristovu...“

„To, co Bůh požadoval od Adama před jeho pádem, bylo dokonalé zachování zákona. Bůh dnes žádá od nás to, co žádal od Adama na počátku — dokonalou poslušnost, spravedlnost. Bůh nám pomáhá vrátit se k němu a k jeho zákonu. Bez víry, kterou přináší Kristova spravedlnost, nemůžeme udělat nic.“ (2SM 380.381)

Diskusní otázky

1. Proč je životně důležité, abychom všechny současné světitele neděle neoznačovali jako nositele znamení šelmy?
2. Zapečetění věřících je dílem Ducha svatého. Jakou úlohu hraje vylití Ducha na církve i na nás osobně?
3. Jak bys vysvětlil svému příteli, jak chápeš duchovní význam soboty?

Shrnutí

Boží pečeť je dar pro oddané věřící. Sobota je znamením Boží stvořitelské a spásitelské moci, a proto zapečetění věrní jsou také světiteli soboty. Znamení šelmy je znakem papežské autority. Ti, kdo se budou řídit jejími nařízeními a řádem bohoslužeb vyžadujícím svěcení neděle, přijmou znamení šelmy.

Západ slunce: 19.52

Kristova rada pro dobu soužení

Základní text

„Když se toto začne dít, napřimte se a zvedněte hlavy, neboť vaše vykoupení je blízko.“ (Luk 21,28)

Základní myšlenka

Když přemýšlíme nad posledními událostmi na planetě Zemi, je třeba se soustředit na to, *kdo* přichází, a ne *co* přijde. Naše pozornost by měla být soustředěna na Krista, a ne na krizi, která bude jeho příchod předcházet.

„Mocnosti zla spojují své síly. Připravují se na poslední velkou krizi. Brzy se budou v našem světě dít velké změny a události konce přijdou rychle.“ (9T 11)

„Tisíce poznají pravdu v hodině jedenácté... Obrácení k pravdě se bude dít s rychlostí, která překvapí církve a Boží jméno bude oslaveno.“ (2SM 16)

„Když přijde doba zkoušek, přijde náhle a nečekaně — ve chvíli, kdy to budete nejméně očekávat. Můžeme však být zapsáni v nebesích již dnes, a mít jistotu, že nás Bůh přijímá.“ (LDE 230)

Budujme svou důvěru na Kristu. On je skálou jistoty v každé krizové situaci

Soustředění na Krista, nikoli na krizi

1. V jakém smyslu je Enoch typem lidí, kteří mají být zachráněni při Kristově druhém příchodu? 1 Moj 5,22

„Můžeme mít to, co měl Enoch. Můžeme mít Krista jako svého osobního průvodce. Enoch chodil s Bohem a když na něho útočil pokušitel, mohl o tom mluvit s Bohem. Nemohl říci ‚Psáno jest...‘ jako my dnes, ale on znal svého nebeského Průvodce. Bůh byl jeho rádcem, a Enoch byl úzce spjat s Ježíšem. Enoch byl za svou oddanost odměněn. Byl vzat do nebe a nepoznal smrt. Ti, kdo budou vzati do nebe na konci času, žijí v úzkém spojení s Bohem již zde na zemi.“ (EGW, 1BC 1087)

2. V čem (viz 1. otázku) může být Mojžíšova zkušenost pomocí pro Boží věrné poslední doby? Žid 11,27

Odchod Izraelců z Egypta pod vedením Mojžíše je předobrazem našeho odchodu z této země do nebeského Kenaanu. „Mojžíš vzhlížel k Bohu a důvěřoval mu, že ho provede bez úhony všemi pokušeními. Mojžíš věděl, že byl pověřen zvláštním úkolem a přál si ho úspěšně splnit. Věděl však, že bez Boží pomoci není ničeho schopen. Boží přítomnost vedla Mojžíše v každé situaci, v jaké se člověk může ocitnout.

Mojžíš příliš nespekuloval o Bohu, vždyť k němu stále hleděl. Bůh byl neustále před ním. Mojžíš viděl Ježíše jako svého Spasitele a věřil, že jeho zásluhy mu budou připočteny. Tato víra byla pro Mojžíše živou zkušeností. Takovou víru potřebujeme — víru, která obstojí ve zkouškách. Jak často podléháme pokušení, protože naše oči nejsou upřeny na Ježíše!“ (5T 652)

3. V čem hledají nejčastěji své „jistoty“ dnešní lidé?

4. Lidé, kteří se odevzdali Kristu, i ti, kdo se postavili proti němu, žijí ve stejném světě, trápí je nemoci, smrt... Jaký je tedy mezi nimi rozdíl a jak se projevuje?

Kříž — střed posledních událostí

1. Jaké období začalo s prvním příchodem Ježíše Krista? 1 Kor 10,11; Žid 1,2; 1 Jan 2,18

V Novém zákoně jsou poslední události této země představeny ve třech dimenzích — minulost, přítomnost a budoucnost. Výraz „poslední den“ nebo „poslední doba“ má vztah k minulosti, přítomnosti i budoucnosti. Kristus zahájil poslední dobu svým prvním příchodem (Žid 1,2; 1 Jan 2,18). Tyto poslední dny vyvrcholí v „posledním dni“ (Jan 6,39.40). Kristus přišel jako „poslední Adam“ (1 Kor 15,45), aby přinesl nový začátek pro lidstvo a otevřel dveře kázání evangelia.

2. Co nám říká proroctví o tom, co se bude dít v posledních dnech? Skut 2,17-21 (srovnej s Joel 2,28-32)

Duch svatý byl seslán o letnicích (Skut 2). Avšak znamení na slunci, měsíci a hvězdách přišla až později. Znamení v přírodě se objevila až v posledních dvou stáletích (Mat 24,29). Tato znamení se budou opakovat těsně před Kristovým příchodem (Joel 3,15; Iz 13,9.10; Zj 6,12.13; Ezech 32,7.8).

Události letnic a poslední doba jsou sice od sebe odděleny dvěma tisíci lety, přesto se však o nich hovoří jako o „poslední době“ (Jer 31,31; Žid 8,8; 12,24).

3. Proč je výše zmíněné období nazýváno „poslední doba“ nebo „doba konce“? Jan 19,30

Kristův vítězný výkřik: „Dokonáno jest!“ byl rozsudkem nad satanem. S hříchem a jeho původcem bylo skoncováno. Bůh odhalil celému vesmíru pravou povahu hříchu a otevřel brány těm, kdo chtějí jít za Kristem. Na kříži se odehrávala rozhodující bitva. Události ve světě, zvláště poslední události, odhalují zuřivost nepřítele, který přináší zkázu. Je však ztracen! „Dokonáno jest!“ Tuto skutečnost nelze změnit. Když se díváme na poslední události, je třeba je vidět ve světle kříže.

Spiritismus

1. **Co ještě kromě nedělního zákona použije satan, aby uvrhl svět do otroctví? Zj 16,13.14**

Tři „duchové ďábelští“, kteří se staví proti třem andělům ze Zj 14,6-13, se snaží třemi nástroji uvrhnout svět do područí a do zkázy. Těmi třemi nástroji jsou 1) drak; 2) šelma; 3) falešný prorok. Tito tři „duchové ďábelští“ činí „záračná znamení“, aby oklamali svět a přivedli ho k závěrečné bitvě — k Armagedonu.

2. **Jak naplňuje hnutí New Age proroctví ze Zj 16,12-16?**

Hnutí New Age má základ ve spiritismu. Knihy jako *The Aquarian Gospel of Jesus the Christ* (1907), *The Urantia Book* (1955) and *A Course in Miracles* (1975) hovoří o Ježíšově životě mezi 12. a 30. rokem. Tyto knihy představují Ježíše jako člověka, který se stal bohem. Podle New Age se každý člověk může stát bohem.

Hnutí New Age volá lidstvo ke sjednocení a k přípravě na příchod Kristův a příchod nového, vyššího řádu bytí. Klade důraz na zázraky, tak jako satan v zahradě Eden. Hnutí představuje filozofii „vidět znamená věřit“. Satan apeluje na cit, a ne na rozum, a vede člověka k tomu, aby odmítl Boží slovo (viz 1 Moj 3,2-6).

3. **Jak naplňuje charismatické hnutí proroctví ze Zj 16,12-16?**

4. **Jakým důkazem budou pro adventisty zázraky? 1 Tim 4,1; Zj 13,14**

Protivenství posiluje jednotu

1. **Jak bude satan napodobovat biblické události, aby působily věrohodně a jeho podvod se zdařil? Zj 13,13 (srovnej s 1 Král 18,24)**

Zázrak jako na hoře Karmel — to bude jeden z jeho podvodů. Satan bude chtít pomocí příkladů z Bible prokázat, že je Bůh.

„Satan přijde, aby svedl pokud možno i vyvolené. Bude se vydávat za Krista a velkého lékaře i misionáře. Způsobí, že oheň sestoupí z nebe, aby dokázal v očích lidí, že je Bůh.“ (MM 87.88)

„Není možné popsat zkušenost Božích věrných, kteří budou žít na zemi, když bude zjevena sláva nebes. Budou kráčet ve světle vycházejícím z Božího trůnu. Andělé budou zajišťovat neustálé spojení mezi nebem a zemí. Satan, obklopen padlými anděly, bude dělat všechny možné zázraky, aby podvedl (pokud možno) i vyvolené. Boží lid nenajde bezpečí v zázracích, neboť satan napodobí jakýkoli zázrak.“ (2SM 54.55)

2. **Co představuje hlasité volání ze Zj 18,1-4? Mat 24,11-14**

„Viděla jsem, že Bůh má upřímné děti mezi adventisty i mezi padlými církvemi. Dříve než dopadnou rány, věrní budou povoláni, aby vyšli a opustili tyto církve a přijali pravdu.“ (EW 261)

„Nepřítel duší by rád tomuto dílu zabránil, a dříve než nastane doba pro toto hnutí, pokusí se je zfalšovat. V těch církvích, jež bude moci dostat pod svou klamnou moc, vzbudí dojem, že je na ně vylito zvláštní požehnání Boží, protože se v nich zdánlivě projeví velké náboženské probuzení.“ (VLB 464)

Poslední výzva světu

1. Jaká je souvislost mezi trojandělským poselstvím a poslední Boží výzvou světu? Zj 14,6-13; 18,1-4

Trojandělské poselství (Zj 14,6-13) je „hlasitým voláním“ — poslední výzvou lidstvu, aby se obrátilo ke Kristu (Zj 18,1-4). Bůh posílá poslední výzvu věrným, aby opustili Babylon, dříve než dopadnou rány (Zj 18,4.8; srovnej s 16,1-21). Jako „duchové ďábelští“ svádějí celý svět, tak i trojandělské poselství oslovuje celý svět (Zj 14,6).

2. Prostuduj si poselství třetího anděla a pokus se najít vztah mezi ním a časem po vydání tzv. nedělního zákona! Zj 14,9 (srovnej se Zj 13,12-15)

3. V jakém smyslu bude pro nás nedělní zákon, jehož se týká hlasité volání, znamením o hlásání poslední výzvy? Luk 21,20.21; Zj 13,14-16

„Není daleko doba, kdy budeme nuceni se skrývat... Tak jako bylo obklíčení Jeruzaléma římskou armádou znamením pro křesťany, aby uprchli, tak bude pro nás varováním prosazování papežské soboty. Tehdy nastane čas opustit velká města a uchýlit se domků na samotách a v horách.“ (5T 464.465)

„Jako Boží lid dodržující přikázání, musíme opustit města. Jako Enoch i my musíme pracovat ve městech, ale ne v nich bydlet.“ (Ev 77.78)

„Prostuduj si pozorně v knize Skutků zkušenost apoštola Pavla a ostatních apoštolů, neboť Boží lid poslední doby projde podobnými zkušenostmi.“ (LDE 148)

4. Připomeň si nádherná ujištění o Kristově přítomnosti mezi svými věrnými v čase těžkostí a zkoušek. Mat 10,19.20; Jan 16,33; Řím 8,38.39; Zj 7,14-17 Skuteční křesťané — opravdoví Boží věrní — budou stát pevně jako skála i v době největšího soužení.

Doporučené studium

Přečti si Zj 18,1-4 a v knize Vítězství lásky Boží kapitolu „Poslední poselství Boží“.

V posledních dnech satan vrhne všechnu svou moc a moudrost do boje proti Bohu a jeho lidu. Největší podvody a klamy jsou připraveny pro poslední dny. Nezapomínejme na moudrost, již je satan obdařen a kterou použije v posledním boji. Hnutí New Age vede lidi ke kontaktům s kosmickou energií a mimozemskými civilizacemi. Lživé zázraky mají za cíl uvrhnout svět do otroctví.

V této době budou lidé prostřednictvím meditace a psychotechnik vedeni k tomu, aby otevřeli svou mysl všemu, co přichází. Zlí duchové budou mít otevřené dveře. Na některých školách jsou studenti již dnes vyučováni mimosmyslovému vnímání. Svět je připravován na největší podvod dějin. Satan se pokusí napodobit druhý Kristův příchod. Pouze ti, kteří budou opravdu spojeni s Bohem a Ježíšem Kristem, obstojí.

Diskusní otázky

1. Jaké události nás v budoucnosti posílí, abychom mohli rozeznávat satanovy podvody a bránit se jim? (viz Joel 2,28.29; Zj 3,8-13)
2. Jakým způsobem můžeme chránit své děti a mládež před zlem, které působí na jejich mysl? Např. před morálně závadnými televizními programy, militaristickými hračkami a věcmi, které silně působí na city, a také před charismatickými bohoslužbami?

Shrnutí

Abychom obstáli v těžkostech, které přijdou, je třeba každý den upírat svůj zrak na Krista. Pouze v živém a bezprostředním společenství je záruka vítězství, jako tomu bylo v případě Enocha. Když se politické a náboženské mocnosti spojí, aby nás zničily, máme nádherné ujištění, že nás nic nemůže oddělit od Krista. Jeho láska a přítomnost bude stále s námi.

Západ slunce: 19.37

Kristova péče v době zkoušek

Základní text

„Ve světě máte soužení. Ale vzchopte se, já jsem přemohl svět.“ (Jan 16,33)

Základní myšlenka

Události, které budou následovat po době soužení, ukáží vesmíru satanovo odpadnutí na jedné straně, a Boží lásku a spravedlnost na straně druhé.

Předadventní vyvrcholení velkého sporu přijde po době soužení. „Dříve než přijde čas soužení, všichni obdržíme pečeť živého Boha. Potom jsem viděla čtyři anděly bránící čtyřem větrům. Viděla jsem hlad, mor a meč. Povstal národ proti národu a celý svět byl uvržen ve zmatek.“ (EGW, 7BC 968)

„Jeden anděl, vracející se ze země, ohlašuje, že jeho dílo skončilo; na svět přišla poslední zkouška a všichni, kdo zůstali věrni Božím nařízením, dostali ‚pečeť živého Boha‘. Tehdy skončí Ježíš svou službu prostředníka v nebeské svatyni. Pozvedne ruce a pronese silným hlasem: ‚Dokonáno jest!‘“ (VLB 437)

Když bude doba soužení u konce, Boží věrní na zemi budou zapečetěni (Zj 7,1-4); uslyšeli závěrečné poselství a jsou připraveni (1 Tes 4,16-18). Pak nastane čas velkého soužení (Dan 12,1). Bude se týkat spasených i zatracených. Jaké to bude soužení? Proč Bůh dovolí, aby jeho lid trpěl? Těmito otázkami se zabývá úkol tohoto týdne.

Satan získává úplnou kontrolu

1. Jaký je rozdíl mezi dobou soužení po ukončení doby zkoušek a časem soužení v době nadvlády papežské moci (538-1798)? Srovnej Dan 12,1 s Mat 24,21.22

„Hrozné soužení“ (Mat 24,21), o němž Ježíš hovoří, je „dobou soužení“ z Dan 12,1. Rozdíl mezi oběma texty spočívá v tom, že Ježíš používá historické události jako typ soužení posledních dnů. Proto Mat 24,21.22 ve svém kontextu může hovořit o 1) soužení, které je spojené se zničením Jeruzaléma v r. 70 n.l.; 2) soužení během papežské nadvlády; 3) posledním soužení před druhým příchodem Ježíše Krista.

2. Proč bude poslední údobí soužení ze všech nejhorší? Zj 7,1-3; 13,15

Zj 7,1-3 ukazuje, že andělé brání větrům pouze během doby zapečetování. Jakmile bude zapečetování dokončeno, andělé uvolní zadržované větry. „Satan pak vžene obyvatele země do posledního velkého soužení. Když andělé Boží přestanou zadržovat bouře lidských vášní, rozpoutají se všechny živly. Celý svět bude zatažen do zkázy strašnější, než byla zkáza, které propadl starý Jeruzalém.“ (VLB 437)

Satan a jeho andělé jsou mocní (Efez 6,12; 1 Petr 5,8). „Tutéž ničivou moc, kterou projevili svatí andělé, projeví zlí andělé, až to Bůh dopustí. Tyto síly jsou již připraveny a čekají jen na božské dovolení, aby mohly šířit všude zkázu.“ (VLB 438)

Satan říká: „Naším hlavním zájmem je umlčet tu sektu světitelů soboty... Konečně budeme mít zákon, který bude pronásledovat všechny, kdo se nepodřídí naší autoritě.“ (TM 472.473)

Sedm posledních pohrom

1. Proč obdržel Jan vidění o spasených v nebi (Zj 15,2-5) poté, co mu bylo ukázáno „sedm andělů se sedmi nádobami pohrom“? Zj 16,1

Vidění ze Zj 15,2-4 neukazuje, že spasení budou během vylití posledních pohrom v nebi. Spravedliví žijící na zemi v době Kristova příchodu ve slávě „přišli z velkého soužení“ (Zj 7,14). Vidění ze Zj 15,2-4 ukazuje ty, na něž rány nedopadly, neboť dosáhli vítězství nad šelmou, jejím obrazem a nepřijali její znamení na čelo ani na ruku. Tito vítězové jsou představeni v kontrastu s nevěřícími, kteří budou trpět v přicházejících pohromách.

„Zatímco bezbožníci budou mřít hladem a morem, andělé budou ochraňovat spravedlivé a naplňovat jejich potřeby.“ (VLB 448)

2. Sesílá pohromy Bůh? Zj 16,1.5.7.19 (srovnej s 2 Moj 7,1-5.17; 8,2.19.21; 2 Petr 2,4-6.9)

Bůh seslal rány na Egypt, a pak vyvedl svůj lid ze zajetí. Tyto rány byly předobrazem posledních pohrom, které Bůh sešle na svět před vysvobozením svého lidu.

„Boží láska je v naší době představována jako něco, co zabrání zničení hříšníků. Lidé tak soudí na základě svých nízkých měřítek práva a spravedlnosti... Bůh je morální autoritou a také Otcem. Je také zákonodárcem. A stává se také vykonavatelem svého zákona.“ (LDE 240)

Bůh pro dobro svých věrných a pro jejich bezpečnost potrestá bezbožné. Bůh není samovládce, který nebere na nikoho ohled. Jeho zájmem je zachránit každou vzbouřenou bytost. Součástí Boží podstaty však je láska, spravedlnost a svoboda. Bůh proto nikoho nenutí, aby se mu podřídil. Jako lidé nemáme právo vynášet soud nad druhými. Naším úkolem je přinést světu poslední výzvu. Rozhodnutí však musí učinit každý sám.

Satan napodobuje Krista

1. O co satan v nebi usiloval? Ez 28,11-17; Iz 14,12-14

„Poznenáhlu začal Lucifer toužit po vyvýšení... Nespokojen se svým postavením, ač ctěn z nebešťanů nejvíce, opovážil se bažit po počtách, které náležejí pouze Stvořiteli... A přestože bažil po slávě, kterou věčný Otec obdařil svého Syna, chtěl tento kníže andělů získat moc, která byla výsadou Krista.“ (PP 14)

2. Které jsou hlavní postavy velkého sporu věků? Zj 12,7-11

3. O co usiluje satan v době konce? 2 Kor 11,14

Jménem Míkael je označován Kristus (srovnej texty Dan 10,13.21; 12,1; Juda 9). Zj 12 předkládá stručný přehled velkého sporu ve čtyřech různých bitvách, v nichž hrají hlavní roli Kristus a satan.

„Jako vrcholný čin velkého dramatu klamu bude se sám satan vydávat za Krista. Církev již dlouho tvrdí, že vzhlíží k příchodu Spasitele jako ke splnění svých nadějí. Velký podvodník napodobí Kristův příchod. V různých částech světa se satan objeví mezi lidmi jako majestátná bytost osliňující krásy, která se podobá Synu Božímu, jak ho líčí Jan ve Zjevení (Zj 1,13-15). Sláva, která ho obestírá, není překonatelná ničím, co dosud spatřilo oko smrtelníka. Vzduchem se nese vítězoslavné volání: ‚Kristus přichází, Kristus přichází!‘ Lidé padají před ním v úctě na zem, on pozvedá ruce a žehná jim, tak jako Kristus žehnal svým učedníkům, když byl na zemi. Jeho hlas je jemný, podmanivý a přitom lahodný. Laskavě a soucitně přednáší některé ze vznešených nebeských pravd, jež kdysi vyslovil Spasitel; léčí nemoci lidí a pak — předstíraje, že je Kristem — tvrdí, že změnil sobotu na neděli, a proto přikazuje všem, aby svétlii den, jemuž požeňnal. Prohlašuje, že ti, kdo budou nadále zachovávat sedmý den, se rouhají jeho jménu tím, že neposlouchají jeho anděly, které k lidem poslal se světlem a pravdou. To je silný klam, jemuž téměř nelze odolat.“ (VLB 445)

Bez prostředníka

1. **Jaký význam má Janovo vidění, v němž anděl vrhá na zem kadidelnici? Zj 8,2-5 (srovnej se Zj 22,11; 7,3; 15,5.8)**

„Viděla jsem anděly spěchající do nebe. Jeden anděl s nádobou inkoustu se vrátil ze země a oznámil Ježíši, že práce je dokončena a že svatí byli sečteni a zapečetěni. Pak jsem viděla Ježíše, který konal službu u truhly smlouvy, jak hodil dolů kadidelnici. Pozvedl své ruce a hlasitě zvolal: „Dokonáno jest!“ (EW 279.280)

Přestože Kristova nebeská přímělná služba za hříšníky skončí na konci doby soužení, jeho zapečetěný lid bude chráněn od hříchu Duchem svatým. „Je to pozdní déšť, který nám dá sílu v době zkoušek.“ (1T 353)

2. **Jaké obtíže vyvolalo Jeremjášovo proroctví pro Izrael v době babylonské invaze? Jer 30,5-7**

3. **V jakém smyslu je Jákobova noc nářku předobrazem utrpení Božího lidu v době soužení? 1 Moj 32,24-26**

„Pak se Boží lid dostane do dnů soužení a bídy, jež byly popsány prorokem Jeremjášem jako doba úzkosti Jákobovy...“ (VLB 439)

„Satan obviňuje Boží lid z hříchů, jež spáchal, a Pán mu dovoluje, aby jeho lid podroboval nejkrajnější zkoušce. Přísně bude zkoušena jeho víra v Boha a jeho pevnost. Když lid Boží přehlíží minulost, jeho naděje se tenčí; v celém svém životě může totiž objevit jen málo dobrého. Je si plně vědom své slabosti a nehodnosti. Satan se pokouší děsit ho pomyslením, že jeho stav je beznadějný, že skvrna způsobená jeho nečistotou se nedá nikdy odstranit. Doufá, že se mu tak podaří zvíkat jej ve víře, aby pak podlehl jeho pokušením a přestal být věrný Bohu... Bude-li však (Boží lid) mít hluboký pocit nehodnosti, nebude muset odhalovat skryté nepravosti. Jeho hříchy budou již předtím posouzeny a vymazány a nebude jich už více vzpomenu.“ (VLB 441)

Jak se lze připravit na dobu soužení?

Při studiu textu 2 Petr 3,8-18 si polož následující otázky:

1. Proč Ježíš nepřišel tak brzy, jak se někteří domnívali? verše 8 a 9
2. V jakém smyslu přijde Ježíš „jako zloděj“? verš 10
3. Jak bys na základě Bible vysvětlil slova „svatost“ (verš 11), zbožnost (verš 11) a spravedlnost (verš 13)?
4. Jak můžeme být „čisti a bez poskvrny“? verš 14
5. Jak se můžeme vyhnout „svodům neodpovědných lidí“, kteří narušují naši duchovní rovnováhu? verš 17

Mnohé texty Písma ukazují, že Bůh si přeje, aby jeho lid usiloval o duchovní bezúhonnost (viz 1 Kor 1,8; Fil 2,15; 1 Tes 5,23; 2 Petr 3,14).

„Bůh vyžaduje, aby ho ten, kdo se připravuje cvičením ve víře projevující se láskou, ctíl a sloužil mu. Klade před nás nejvyšší vzor, totiž dokonalost. Žádá od nás, abychom na tomto světě žili plně jen pro něho, tak jako Kristus žije pro nás v přítomnosti Boží.

„Toto je vůle Boží s vámi, vaše posvěcení.“ (1 Tes 4,3) Je to také vaše vůle? Vaše hříchy se mohou před vámi kupit jako hory; pokoříte-li se však v srdci a vynáste-li své hříchy, věříce v zásluhy ukřižovaného a zmrtvýchvstalého Spasitele, Bůh vám odpustí a očistí vás od vší nespravedlnosti. Bůh od vás žádá naprostou poslušnost svého zákona. Tento zákon je ozvěnou jeho hlasu, který vám říká: Svatěji, ještě svatěji. Žádejte hojnost Kristovy milosti. Naplňte svá srdce vroucí touhou po jeho spravedlnosti, jež podle Božího slova působí pokoj a jejímž ovocem je věčný klid a bezpečí.

Zatouží-li vaše duše po Bohu, budete nacházet více a stále více z nevyzpytatelného bohatství jeho milosti. Zhloubáte-li se nad tímto bohatstvím, stanete se jeho vlastníky a budete zjevovat zásluhy Spasitelovy oběti, záštitu jeho spravedlnosti, plnost jeho moudrosti a jeho moc představit vás Otcí „bez poskvrny a hany“ (2 Petr 3,14).“ (SA 370.371)

Doporučené studium

- Poselství církvi v Sardách obsahuje životně důležitou radu pro ty, kdo se připravují na přijetí Boží pečeti a na dobu soužení. Prostuduj si text Zj 3,1-6 a kapitulu „Čas soužení“ v knize Vítězství lásky Boží.

„Výzva, abychom zůstali bez poskvrny, neznamená, že máme zůstat pasivní. Pokud křesťané neusilují o nic více než jen o nějakou negativní ctnost, můžeme se ptát plni obav, co se potom stane s těmi, kteří neznají Krista a jeho pravdu. Kdo jim podá pomocnou ruku, aby je zachránil? 'Bezúhonný' zde znamená nefalšovaný, pravý, opravdový; toto slovo vyjadřuje aktivní zbožnost. Musíme nechat naše světlo svítit na jiné tak, aby jeho jasné paprsky byly odrazem slávy toho velkého Zdroje světla. Náš nebeský Otec není bezcitný pán; od žádného člověka nevyžaduje o nic více ani o nic méně než tolik, kolik mu k tomu dal schopností. Komu je mnoho dáno, od toho bude mnoho požadováno. Bůh má pro každého důležitou práci. Každý, koho Bůh obdařil rozumem, má určitý vliv na jiné. Tento vliv může být s Božím požehnáním využit pro záchranu lidí. Každý z nás ponese zodpovědnost za to, pokud jsme vykonali i jen o puntík méně, než nám Bůh dal schopností. On měří naše schopnosti; on nám dává práci, kterou můžeme vykonat a kterou vykonat musíme, pokud máme na konci uslyšet z jeho úst: Správně, služebníkovi dobrý a věrný...“ EGW, RH 24. 4. 1883

Diskusní otázky

1. Jak se můžeme připravit na čas soužení, který přijde po období zkoušek?
2. Proč Bůh dovolí, aby jeho lid trpěl?
3. Co se může stát, budeme-li věnovat přílišnou pozornost nadcházejícím krizím, a ne Kristovu příchodu?

Shrnutí

Na bezbožné dopadne sedm závěrečných pohrom, neboť s konečnou platností odmítlí výzvu Ducha svatého. Spravedliví trpí během doby Jákobova soužení, neboť satanovi je dovoleno je zkoušet. Přestože moc Ducha svatého je chrání před hříchem, jejich charakter se potřebuje dále rozvíjet a budovat. Každodenní společenství s Ježíšem Kristem skrze modlitbu a studium jeho slova, i vůle dělit se s ostatními — to vše jsou prostředky, s jejichž pomocí se připravujeme na konec doby milosti.

Západ slunce: 19.22

Kristus — Vzkříšení a Život

Základní text

„Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít.“ (Jan 11,25)

Základní myšlenka

Kristova smrt a vzkříšení umožní vzkříšení všech mrtvých.

Někteří budou probuzeni k věčnému životu a někteří pro věčnou smrt.

Satan ztělesnil svou lež (viz 1 Moj 3,1-4). Prvním překvapením pro Evu bylo slyšet hada mluvit lidskou řečí. Druhým překvapením byla skutečnost, že had pojídal zakázané ovoce. Had řekl: Podívej, Evo, já jím ovoce a jsem snad mrtvý? Podívej, co to ovoce se mnou udělalo. Teď mám schopnost mluvit lidskou řečí. Pokud toto ovoce dalo tolik mě, pak vy, lidé, můžete být jako Bůh.

Cílem satanova projevu skrze hada bylo vyjádřit toto: Podívej, jak se můžete zdokonalit jedením ovoce z tohoto stromu. Bůh vám odepírá skutečné poznání a říká, že zemřete. Je to lhář. Jezte a budete skutečně svobodní.

Pro Evu vidět znamenalo věřit. Věřila svým smyslům, rozhodla se, a jedla. Při osudovém pokušení v zahradě Eden satan prosadil první lež („nepropadnete smrti“) působením na lidské smysly.

Co je smrt? Jakou máme naději za hrobem? Jak Bible odhaluje satanovy podvody? Úkol na tento týden se pokouší odpovědět na zmíněné otázky.

Co je smrt?

1. Co nám zvěstuje Ježíšův zázrak vzkříšení Lazara o stavu člověka po smrti? K čemu přirovnává Ježíš smrt? Jan 11,6.7.11-14

V Písmu je smrt představována jako stav nevědomí. Smrt je přirovnána ke spánku (viz 5 Moj 31,16; Job 14,10-12; Dan 12,2; Mat 27,52; Mar 5,39; Skut 7,60). Bible nikde neříká, že část člověka „spí“ v zemi, a jiná část zůstává naživu a je při vědomí.

2. Co učí následující texty o stupni vědomí mrtvých?

Kaz 9,5.6.10

Job 14,21

žalm 6,6

žalm 115,17

3. Jak Bible odpovídá na otázku: Kde jsou mrtví? Iz 26,19; Job 14,14; 17,13-16

Žádný biblický text nehovoří o tom, že mrtví jsou v nebi nebo v pekle — byť v duchovní podobě. Mrtví spočívají jako prach v zemi, odpočívají ve svých hrobech a čekají na velkou změnu, která nastane v den vzkříšení.

Spánek smrti je požehnáním. Kdyby byli mrtví v nebi a viděli boje, zápasy a utrpení svých žijících příbuzných, přátel a známých, jak by se mohli radovat? Pokud by mrtví trpěli v pekle za své hříchy a zločiny, jak bychom mohli mluvit o milosrdném a milostivém Bohu?

Myšlenku posmrtného života nenacházíme v hebrejských ani řeckých spisech Písma. Toto učení proniklo do židovství během helénismu. Do křesťanství pronikla tato nauka především na základě vlivu židovského filozofa Filóna, křesťanského teologa Klementa Alexandrijského a Origena. Učení o nesmrtelné duši je základem moderního spiritismu a hnutí New Age.

Co učí Bible o duši?

1. Popiš proces stvoření člověka! 1 Moj 2,7 Popiš, co Bible učí o smrti člověka! žalm 146,3.4

Bible neučí, že Bůh stvořil nesmrtelnou lidskou duši. „Živou duši“ tvoří „tělo“ a „dech (dchnutí) života“. Pokud je dech života odebrán, duše je mrtvá. Pokud může duše zemřít, není nesmrtelná.

2. Co učí následující texty o duši?

Ez 18,4

Zj 16,3

Mat 10,28

1 Moj 1,20.21.30; 2,19

„Zemře ta duše, která hřeší.“ (Ez 18,4) „Všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy.“ (Řim 3,23) Každá lidská duše je hříšníkem odsouzeným na smrt. Bůh stvořil také zvířata jako živé duše. Stejně platí, že pokud zvíře zemře, stává se mrtvou duší (viz Kaz 3,19-21).

Dech života není nikde v Bibli spojován s nesmrtelností. Kaz 12,7 učí, že život daný člověku je Bohem odebrán, když jedinec umírá. Pokud by byl „duch“ (Kaz 12,7), který se vrací k Bohu, nesmrtelnou duší člověka, pak by všichni lidé bez rozdílu — dobří i špatní — po smrti odešli do nebe. Nesmrtelný je však pouze Bůh (1 Tim 6,15.16).

Jak přišla na svět smrt?

1. Jaká událost uvedla na svět hřích a smrt? Řím 5,12

Následkem Adamova hříchu byla smrt. Text Řím 5,12 byl vykládán několika způsoby:

- 1) Augustin (354-430 n.l.) učil, že celé lidstvo zhřešilo v Adamovi a všichni jsou tedy pro jeho vinu odsouzeni k smrti.
- 2) Všichni umírají, neboť si jako Adam zvolili hřích. Všichni se stávají hříšníky ve chvíli, kdy si zvolí cestu hříchu.
- 3) Hříšnost a smrtelnost jsou důsledky Adamova hříchu.

První pohled — učení o prvotním (dědičném) hříchu — odporuje Bibli. „Syn nebude pykat za nepravost otcovu a otec nebude pykat za nepravost synovu; spravedlnost zůstane na spravedlivém a zůlve zůstane na svévolníkovi.“ (Ez 18,20) Nebyli jsme přítomni v Adamovi, když zhřešil. Nemáme podíl na jeho vině. Smrtelnost lidí je *důsledkem* toho, čeho se Adam dopustil, nikoli trestem za jeho hřích.

Druhý pohled nebere v úvahu, že všechny lidské bytosti se rodí s hříšnou přirozeností a sklonem ke hříchu. Žalmista píše: „Ano, zrodil jsem se v nepravosti, v hříchu mě počala matka.“ (žalm 51,7) Byl tedy hříšníkem již od početi.

„Následkem jedení ze stromu poznání dobra a zla je zvláštní zkušenost v životě každého člověka. V jeho přirozenosti je zlo, síla, které se bez cizí pomoci nedá odolávat. Abychom obstáli, je třeba hledat pomoc v jediné síle. Tou silou je Kristus. Spolupráce s ním je největší potřebou člověka.“ (Ed 29)

Třetí pohled představuje duchovní pojetí problému. Následkem Adamova hříchu je, že se všichni lidé rodí hříšní — se sklonem ke zlému a rodí se jako smrtelné bytosti. „Živí vědí, že zemřou...“ (Kaz 9,5)

2. Jak lze vysvětlit text Řím 5,18 ve světle výše uvedených skutečností?

Odsouzení k smrti je *následkem* Adamova hříchu, a nikoli trestem za něj. Padlý Adam se stal smrtelným, a proto i jeho potomci byli a jsou smrtelní. „Všichni zhřešili“, když Adam zhřešil, ale pouze ve smyslu následků, které se přenášejí z pokolení na pokolení.

Jaká změna nastala Kristovou smrtí a vzkříšením?

Jako jsme nebyli přítomni v Adamovi, když zhřešil, tak jsme nebyli přítomni v Kristu, když zemřel. Kristus zemřel za nás. Jeho smrt byla zástupná. My jsme nezemřeli spolu s Kristem. Umíráme hříchu, když přijmeme Kristovo utrpení a smrt jako trest za naše hříchy.

1. Co nabízí kříž všem lidem bez rozdílu? 1 Petr 2,24.25; Řím 5,17

Jako odpověď na usvědčování Ducha svatého se vracíme k „pastýři a strážci svých duší“ (1 Petr 2,25). Kříž je ústředním bodem procesu spasení, Krista však musíme přijmout nyní, abychom mohli následně prožít zkušenost spasení.

Text Řím 5,18 je třeba chápat ve vztahu k verši 17. Kristova smrt přináší „ospravedlnění a život“ pro všechny (verš 18). Avšak pouze ti, „kteří přijímají hojnost milosti a darované spravedlnosti, budou vládnout v životě věčném skrze jednoho jediného, Ježíše Krista“ (verš 17).

„Potřebuješ pokoj — odpuštění nebes, pokoj a lásku v sobě... Je tvůj, vztáhneš-li jen ruku a uchopíš jej...“

Jako hříšník jsi na tom podobně, nemůžeš odčinit hříchy, které jsi spáchal, nemůžeš změnit své srdce a stát se vlastní silou svatým. Bůh však slibuje, že to vše pro tebe učiní skrze Krista. Věř tomuto zaslíbení. Vyznáš své hříchy a odevzdáš se Bohu. Chceš mu sloužit. Učiniš-li to, Bůh jistě splní své zaslíbení. Věřiš-li zaslíbení — věříš-li, že je ti odpuštěno a že jsi očištěn —, Bůh to vykoná. Jsi uzdraven, právě tak jako Kristus dal ochrnutému sílu, aby chodil, když chorý uvěřil, že je uzdraven.“ (CK 35.36)

2. Kdy dává Ježíš dar věčného života? Jan 3,36; 5,24; 1 Jan 5,11-13 Kdy dává nesmrtelnost? 1 Kor 15,51-54

Kdo zvítězí nad smrtí?

1. **Jaká velká událost nás ujišťuje, že ti, kdo přijmou Krista, zvítězí nad smrtí?
1 Kor 15,12-22**

Kristovo zmrtvýchvstání umožňuje vzkříšení mrtvých. Pokud by Kristus vykonal vše pro naše spasení, a nevstal z mrtvých, bylo by vše marné. Věřící všech dob by neměli žádnou naději na věčný život v Božím království.

2. **Kdo jsou ti, kteří náleží Kristu? 1 Kor 15,23; Řím 8,9-17**

Prvních sedmnáct veršů v Řím 8 je naplněno Kristovou mocí a láskou, kterou získává každý upřímný věřící skrze Ducha svatého. „Nyní však není žádného odsouzení pro ty, kteří jsou v Kristu Ježíši“ (verš 1). Spravedlivé požadavky Božího zákona mohou být naplněny na těch, „kteří se neřídí svou vůlí, nýbrž vůlí Ducha“ (verš 4). Život a pokoj prožívají ti, kdo žijí pod vlivem Ducha (verš 6). Pouze ti náležejí Kristu, v jejichž srdcích přebývá Duch svatý (Řím 8,9.10). Pokud v nás žije Duch, „který Ježíše vzkřísil z mrtvých, pak ten, kdo vzkřísil z mrtvých Krista Ježíše, obživí i vaše smrtelná těla Duchem, který ve vás přebývá“ (verš 11). Dar Ducha přináší dar věčného života již nyní a dar nesmrtelnosti při Kristově druhém příchodu.

3. **O kterém ze dvou vzkříšení zde Bible hovoří? Jan 5,29; Skut 24,15 (srovnej s 1 Tes 4,13-18; Zj 20,4-6)**

„Zatímco se země kymácí, blesky šlehají a hromy duní, volá hlas Syna Božího spící svaté. Syn Boží hledí na hrobky spravedlivých, pozvedá ruce k nebesům a volá: ‚Probudte se, probudte se, probudte se, vy, kdož spíte v prachu a vstaňte!‘ Ve všech končinách země uslyší mrtví tento hlas a kdo jej uslyší, bude žít. A celá země zaduní krokem neobyčejně velkého zástupu ze všech národů, ras, plemen a jazyků. Přicházejí z věznice smrti, oděni nesmrtelnou slávou.“ (VLB 458)

Doporučené studium

Co měl Pavel na mysli, když toužil „odejít z těla a být už doma u Pána“? 2 Kor 5,8
„Při čtení veršů 2 Kor 5,6-8 došli někteří k závěru, že ve chvíli smrti odchází duše křesťana okamžitě k Pánu a že Pavel touží již být se svým Pánem, a uvítal by tedy smrt. Avšak ve verších 3 a 4 Pavel popisuje smrt jako ‚nahotu‘. Doufá, že je možné vyhnout se tomuto stavu a touží být ‚oblečen‘ do nebeského šatu. Jinými slovy: Doufá, že bude přenesen do nebe, aniž by prožil smrt...(viz 1 Kor 15, 51-54; 1 Tes 4,15-17; 2 Tim 4,6-8 atd.)“ (6BC 863)

Diskusní otázky

1. Příteli, který věří v přirozenou nesmrtnost lidské duše, zemřela matka. Na pohřbu za tebou přijde se slovy: „Vím, že je nyní v nebi!“ Jak bys v dané situaci reagoval(a)?
2. Jaké nebezpečí číhá v době konce na upřímné věřící, kteří věří v přirozenou nesmrtnost lidské duše?

Shrnutí

Smrt je spánkem, stavem nevědomí. Bible učí, že člověk je smrtelný jako celek. Mrtvý člověk je zároveň mrtvou duší. Lidská duše není nesmrtná. Přestože skrze Adama přišel na svět hřích, Ježíšovo vítězství na kříži zajistilo možnost spasení a získání věčného života pro každého člověka.

Západ slunce: 19.07

Druhý Kristův příchod

Základní text

„Ten, od něhož je toto svědectví, praví: ‚Ano, přijdu brzo.‘ Amen, přijď, Pane Ježíši!“ (Zj 22,20)

Základní myšlenka

Druhý příchod Ježíše Krista se všemi svatými anděly bude nejslavnější událostí dějin. Tehdy budou věřící přeneseni do nebe a bezbožní usmrceni.

Soucit s nevěřícími by měl být charakteristickým pro Boží lid před Kristovým druhým příchodem. Dva mladí lidé šli po rušné ulici velkoměsta. Zastavili se na přechodu, kde svítila červená. Avšak jeden z těch mužů vstoupil do vozovky, zrovna když přijíždělo auto. Jeho přítel bleskurychle přiskočil a v poslední chvíli ho strhl zpět. Kolemjdoucí s napětím sledovali, jak tento mladý muž o vlásek unikl smrti.

Bible učí, že Ježíšův příchod je blízko. Nemůžeme mlčet, když se lidé ženou do smrtelného nebezpečí. Upozornit lidi na blízkost Kristova příchodu — to je otázka života a smrti.

Jakou povahu má událost Kristova druhého příchodu? Co Ježíš udělá, když přijde? Jaké události budou provázet jeho příchod? Kdy přijde? Jak se máme na tuto událost připravit? Bible nám odpovídá na tyto i na mnohé další otázky.

Každý uslyší o Ježíšově druhém příchodu

1. Bude Ježíšův příchod tajný, nebo o něm budou všichni vědět?

1 Tes 4,13-18; 1 Kor 15,51-54

Někteří současní vykladači Bible tvrdí, že věřící budou vzati do nebe v takzvaném „tajném vytržení“ sedm let před slavným příchodem Krista. Bible však hovoří o jediném „vytržení“, k němuž dojde, když se objeví Kristus v doprovodu svých andělů. 1 Tes 4,14 neříká, že Bůh přivede spravedlivé z nebe s sebou. Text říká, že Kristus povolá spravedlivé z hrobů, jako byl i on povolán z hrobu při svém vzkříšení. „Mrtví v Kristu“ budou vzkříšeni, když Pán sestoupí z nebe. „Přichází hodina, kdy všichni v hrobech uslyší jeho hlas a vyjdou...“ (Jan 5,28.29)

2. Jaká přírodní znamení budou provázet Kristův příchod? 2 Petr 3,10;

Zj 16,18-21

Při Kristově příchodu dojde k největší katastrofě v dějinách. Nastane velké zemětřesení doprovázené silnou bouří, jakou svět ještě neprožil.

„Nastává prudké zemětřesení, jakého nebylo od té doby, co člověk žije na zemi, tak veliké a prudké zemětřesení.“ (Zj 16,17.18) Zdá se, jako by se obloha otvírala a zavírala a jako kdyby jí probleskovala sláva od Božího trůnu. Hory se otřásají jako třtina ve větru a rozeklané skály jsou rozmetávány do všech stran. Ozývá se burácení, jako kdyby přicházela bouře. Moře se vzdouvá a běsní. Je slyšet jakot uragánu jako hlas démonů při ničení. Celá země se kymácí a nadouvá jako vlny moře. Její povrch puká... Na velký Babylon si vzpomněl Bůh...“ (VLB 453)

3. Kolik lidí na zemi uvidí Ježíše přicházet? Zj 1,7; Mat 24,27.29-31

Částečné vzkříšení

1. Co předpověděl Ježíš velekněžím a členům rady? Mat 26,63.64 (srovnej se Zj 1,7)
2. Kdo bude vzkříšen při prvním vzkříšení? Dan 12,2

Ježíš ujistil Kaifáše a členy synedria, že budou vzkříšeni z mrtvých, aby viděli jeho příchod na oblacích (Mat 26,63.64). Všichni, kdo se podíleli na nespravedlivém odsouzení a ukřižování Krista, budou vzkříšeni, aby byli svědky jeho opětovného příchodu v moci a slávě nebes.

Dan 12,1 ukazuje, že spravedliví, kteří zemřeli ve víře v Krista, budou také vzkříšeni, aby byli svědky této nevšední události. Tito lidé se však budou radovat, neboť toužili po příchodu svého Spasitele a nyní uvidí naplnění svého očekávání.

„Hroby se otevírají a ‚mnozí z těch, kteří spí v prachu země, procitnou; jedni k životu věčnému, druzí k pohaně a věčné hrůze.‘ (Dan 12,2) Všichni, kdo zemřeli ve víře v poselství třetího anděla, vyjdou z hrobů oslaveni, aby slyšeli Boží smlouvu pokoje spolu s těmi, kdo zachovávají Boží zákon. Také ‚ti, kdo ho probodli‘ (Zj 1,7), i ti, kteří se vysmívali smrtelnému zápasu Kristovu a zesměšňovali jej, i nejuživější odpůrci jeho pravdy a jeho lidu, budou probuzeni, aby ho spatřili v jeho slávě a aby uviděli, jaké cti se dostává věrným a poslušným.

Ti, kdo se vysmívali jeho tvrzení, že je Synem Božím, nyní úplně oněměli. Je tu nadutý Herodes, který se posmíval královskému titulu Ježíšovu a který přikázal vysmívajícím se vojákům, aby ho korunovali králem. Jsou tu titíž mužové, kteří bezbožnými rukama oblékli jeho tělo do rudého pláště a vložili mu na jeho svatou hlavu trnovou korunu a do jeho poddajné ruky třtinu jako žezlo a klaněli se před ním v rouhavém posmívání. Mužové, kteří týrali Knížete života a plivali po něm, se nyní odvracejí od jeho pronikavého pohledu a pokoušejí se uprchnout z všemocné slávy jeho přítomnosti. Ti, kdo probíjeli hřeby jeho ruce a nohy, voják, který probodl jeho bok, hledí na tyto známky s hrůzou a výčitkami. S hroznou přesností si kněží a vládci vybavují v mysli události na Golgotě.“ (VLB 453.457)

Co Ježíš učiní, když přijde?

1. Co se stane s nevěřícími? Zj 6,14-17; 14,19.20; 19,19.20; 2 Tes 1,7-10
2. Co bude s těmi, kteří zemřeli jako nevěřící před příchodem Ježíše Krista? Zj 20,5
3. Co se stane s miliony věřících, kteří zemřeli? Mat 24,31; 1 Tes 4,13-18
4. Co se stane s žijícími věřícími a s těmi, kteří byli vzkříšeni? 1 Tes 4,16-18
5. Co se stane se satanem a jeho anděly? Zj 20,1-3

Když Ježíš přijde, doprovázen zástupy andělů, zůstane v oblacích nad zemí. Spasení se s ním setkají v oblacích (1 Tes 4,17). Ježíš nesestoupí až na zem jako při svém prvním příchodu (viz Mat 24,23.24; 2 Tes 2,8-12).

Ti, kdo nepřijali Ježíše a nenásledovali ho, nesou slávu jeho přítomnost Ti, kteří ho ukřížovali a byli probuzeni krátce před jeho příchodem, zemřou spolu se zástupy těch, kdo přijali znamení šelmy. Zůstanou v hrobech dalších tisíc let.

Když tedy zazní nebeská polnice, pak ti, kteří během staletí zemřeli ve víře v Ježíše Krista, budou vzkříšeni a vzati do oblak, aby se setkali s Pánem. Také i žijící věřící budou vzati do oblak, a nevrátí se již zpět na tuto zem. Budou žít v nebesích s Kristem tisíc let (viz Jan 14,1-3; Zj 7,13-17; 20,4-6).

Satan a jeho andělé budou zanecháni na zpustošené zemi (Zj 20,1-3). Země bude prázdná a opuštěná. Spasení budou v nebi se svým Pánem a bezbožní v hrobech.

Prorocká znamení ukazují blízkost Kristova příchodu

Knihy Daniel a Zjevení se soustřeďují na druhý Kristův příchod. Proroci předpověděli ukončení dějin a zřízení Božho království.

1. V jaké době podle knihy Daniel žijeme? Dan 2,44.45; 7,24-27; 8,25; 11,44.45; 12,1
2. Jak ukazují snahy o rozvíjející se náboženské sjednocení na blízkost konce? Zj 13,11-14
3. Jakými způsoby se satan v době konce snaží podvést a oklamat lidstvo? Zj 16,13.14

Prorocké poselství knihy Daniel zřetelně ukazuje, že žijeme v době předadventního soudu (Dan 7,9-14; 8,14). Daniel předpověděl, že tento soud bude probíhat bezprostředně před Kristovým druhým příchodem.

Ve stejném čase — podle knihy Zjevení — se začne rozvíjet spojení mezi odpadlým protestantismem a papežstvím. Toto náboženské sjednocení se může spojit se spiritismem, aby obyvatelé země uvěřili klamu a lži.

Můžeme sledovat snahy o sblížení se protestantismu a katolické církve? Lze vidět pokusy ovlivňovat vlády zemí, aby prosazovaly zákony týkající se náboženských záležitostí? Náboženská hnutí v Americe i v ostatních zemích se rozvíjejí směrem k naplnění biblických proroctví.

4. Naléhavost poselství o blízkosti Ježíšova příchodu nás vede k tomu, abychom se podívali do svého srdce a ujistili se, zda jsme připraveni se s ním setkat. Přebývá v nás Kristus skrze Ducha svatého? Studujeme denně Písmo a modlíme se? Rosteme v milosti (2 Petr 3,18)?

Jsi připraven?

To je nejdůležitější otázka. Připomeňme si stručně proč.

1. Čím lze charakterizovat Boží lid poslední doby? Zj 7,3; 14,1,5

Kniha Zjevení učí, že žijeme v době zapečetování, během níž jsou označeni ti, kteří přijali Kristův charakter skrze Ducha svatého. Chceme-li být mezi nimi, musíme přijmout Boží pečeť — znamená Božího charakteru a vítězství nad hříchem.

2. Jakého vítězství musí věřící posledních dnů také dosáhnout? Zj 15,2

3. Jak můžeme dosáhnout tohoto vítězství? 1 Jan 5,4; Mat 24,42; 1 Tes 5,1-11

Jestliže po něm lidé touží, dá Bůh lidem poslední doby vítězství nad šelmou, jejím obrazem i znamením (Zj 15,2). Vírou v Ježíše Krista a věrností jeho slovu budeme schopni poznat klam, abychom nebyli podvedeni falešnými učenými. Nezapomínejme, že satan použije všechnu svou moudrost, Istivost a úskočnost, aby oklamal co nejvíce lidí. Pevné spojení s Bohem a jeho slovem znamená život, se satanem však přichází věčná smrt. Modlitba a studium Bible nám umožňuje růst a připravovat se na příchod Pána.

4. Jakou roli hraje společná bohoslužba v době konce? Žid 10,25

Důležitou roli v přípravách na setkání s Ježíšem hraje společenství s ostatními, kteří věří stejně jako my. Bible nás vyzývá ke společným setkáním a bohoslužbám. Máme se vzájemně povzbuzovat a posilovat sdílením svých zkušeností a prožitků. Ježíš si přeje, aby jeho následovníci byli laskaví a pozorní lidé. Jejich láska k jinověrcům i k nevěřícím ukazuje hodnotu jejich víry. Pokud jsme sjednoceni v Kristu, budeme připraveni (Jan 17,21-23).

5. Připravuješ se na setkání s Pánem? Jak?

Doporučené studium

Prostuduj si kapitoly 21 a 22 v knize Zjevení a kapitoly „Lid Boží osvobozen“ a „Vítězství lásky Boží“ v knize Vítězství lásky Boží.

Konec je blízko, za dveřmi. Je čas pozvednout své zraky, neboť naše spasení se blíží (Luk 21,28). Připravujeme se na cestu do nebe, kde je náš skutečný domov a kde přebývá náš Spasitel. Jak to v nebi vypadá? Kde končí naše nejbujnější představy, tam začíná skutečnost nebes.

Ellen Whiteová popisuje nebe takto: „Všude je mír. Žádné bouře ani pozemské konflikty zde nikdy nenastaly — to je nebe, království spravedlnosti, kde je vše čisté a svaté. Tisíce tisíců a deseti tisíce deseti tisíců zde žijí ve štěstí a čistotě, chválí Boha a Beránka, který sedí na trůnu.

Jejich hlasy jsou v naprostém souladu. Nikdy nikdo nečiní druhému zlé... Všichni společně usilují o štěstí a radost druhého...

Neexistuje zde nic, co by zatemňovalo intelekt. Pravda a jasné, dokonalé poznání vyvrací veškeré pochybnosti a ani jejich stín nespočine na šťastných obyvatelích... Neznají utrpení, zármutek ani slzy. Vše je v dokonalém souladu, v dokonalém řádu a blaženosti.“ (LDE 296)

Diskusní otázky

1. Jak bys odpověděl na otázku přítele, který se zeptá: „Jak může Bůh lásky někoho zničit?“
2. Jakým způsobem se můžeme denně připravovat na Kristův příchod? Jaká je tvoje osobní zkušenost?

Shrnutí

Ježíšův příchod je slavnou nadějí všech věrných. A když Ježíš přijde podruhé, vzkřísí spravedlivé mrtvé a všechny spravedlivé přemístí do nebe a skončí také dějiny hříchu. Být připraven na Kristův příchod znamená být s ním každý den ve velmi úzkém společenství.

Západ slunce: 18.51

Použité zkratky pro citace děl E. G. Whiteové

1BC	The Seventh-day Adventist Bible Commentary
CK	Cesta ke Kristu
CWE	Counsels to Writers and Editors
Ed	Education
Ev	Evangelism
EW	Early Writings
GW	Gospel Workers
KP	Kristova podobenství
LDE	Last Day Events
MHB	Myšlenky z hory blahoslavenství
MM	Medical Ministry
PP	Patriarchové a proroci
RH	Review and Herald
SA	Skutky apoštolů
1SM	Selected Messages
ST	The Signs of the Times
1T	Testimonies for the Church
TM	Testimonies to Ministers and Gospel Workers
TV	Touha věků
VLB	Vítězství lásky Boží

Sbírky ve 3. čtvrtletí 1996

Misijní dary jsou určeny na podporu činnosti oddělení knižní evangelizace a křesťanského domova.

Dary 13. soboty budou sloužit na krytí nákladů na stavební činnost Českého sdružení.

Témata přímluvných modliteb

3. čtvrtletí 1996

1. Globální misie

2. Boží dílo v Severoněmecké unii

Počet obyvatel: 48 168 195

Sborů: 383

Členů: 20 510

3. Zdravotní a lékařská činnost v Euroafrické divizi